

AKI NUMMELIN

Punastelematta vasemmalla

AKI NUMMELIN

**Punastelematta
vasemmalla**

*Omistan kirjan perheelleni ja kaikille heille,
joille vasemmistolaisuus on sydämen asia.*

Kustantaja: Vasemmistoliiton Pihlavan osasto ry

Taitto: viestintätoimisto nytheti

Paino: Eura Print 2010

ISBN 978-952-92-8202-9

Esipuhe

Maailma ja Suomi ovat isojen muutosten kohteena. Uusliberalistinen tai oikeammin uusoiikeistolainen politiikka tunkevat läpi joka puolelta. Ihmisten väliseen solidaarisuuteen ja yhteisöllisyyteen pohjautuva vasemmistolainen politiikka on joutunut antamaan periksi taloudellisia voittoja tavoittelevalle, ”minä itse ensiksi” – tyyppiselle politiikalle.

Politiikan muutos on heikentänyt ihmisten hyvinvointia. Suoranainen köyhyys on lisääntymässä, mutta ennen kaikkea henkinen pahoinvointi kasvaa. Ihmisiä kiskotaan irti juuriltaan, jokaisen on oltava joka ikinen päivä valmis muuttumaan ja näyttämään kykynsä elämän muutoksissa, niin töissä kuin myös vapaa-ajan vaatimuksissa. Yhteiskunta on muuttunut kilpailuyhteiskunnaksi, missä ensijaista ei ole ihmisten välinen yhteistyö, vaan se, että pystyy osoittamaan olevansa parempi kuin joku toinen.

Tämä muutos ei ole tapahtunut itsestään. Uusoikeistolaista politiikkaa ryhdyttiin vyöryttämään Iso-Britanniasta ja USA:sta Margaret Thatcherin päästyä pääministeriksi vuonna 1979 ja Ronald Reaganin presidentiksi vuonna 1980. Ideologinen vyörytys on ollut voimakasta ja siihen on valjastettu isojen konsernien omistamat tiedotusvälineet sekä laajat tieteelliset piirit, erityisesti kansantalous-tieteen professorit, jotka tuovat tieteenä esille uusliberalistisen talousopin dogmeja. Ammattiyhdistysliike on painettu polvilleen monissa maissa. Useat ammattiliitot ovat jättäytyneet ajamaan yksinomaan oman jäsenistönsä etuja välittämättä laajemmista yhteiskunnallisista kysy-

SISÄLTÖ

myksistä.

Olen koonnut tähän kirjaan joukon puheitan ja yleisönosastokirjoituksiani, jotka on julkaistu satakuntalaisissa lehdissä vuosien 2007 – 2010 aikana. Tarkoitukseni on herättää keskustelua ajankohtaisista kysymyksistä. Koska poliittinen keskustelu on painettu pohjamutiin ja tilalle on tuotu loputonta unelmahöttöä, toivo-ajattelua sekä poliittista höpöhöpö – viihdettä, tarkoitukseni on tehdä täysin päinvastoin ja mennä kaunistelematta suoraan asiaan.

Politiikassa pitää puhua arvoista ja siitä, kenen asialla poliitikko on. Nykyään arvoihin ei edes yritetä vedota, vaan poliittinen keskustelu on parhaimmillaankin vetoamista tilastotieteeseen ja yhteiskunnallisten toimenpiteiden tuomiin taloudellisiin hyötyihin. Tämä suunta on käännettävä 17.4.2011 pidettävissä eduskuntavaaleissa!

Aki Nummelin

Porin kaupunginvaltuuston 1. varapuheenjohtaja

Vasemmistoliiton Porin

kunnallisjärjestön puheenjohtaja

Satakunnan Vasemmistoliiton varapuheenjohtaja

varakansanedustaja

Sattumanvaraista hyväntekeväisyyttä	11
Rikkaiden verotus	13
Ulkomainen halpatyövoima	19
Perussuomalaiset ja ulkomainen työvoima	27
Julkisten palvelujen alasajo; esimerkkinä terveydenhoito	31
Terveydenhoidon maakunnalliset väännöt	39
Maakunnallinen edunvalvonta	47
Kansalaisliike Porin oluttehtaan puolesta	51
Eläkekeskustelu ja vanhustenhoito	57
Lapsiperheet	61
Kunnat, kuntapalvelut ja kuntien rakennukset	63
Kirjastot ja oma projektityö	71
Työttömyyden nujertaminen	75
Lakot	79
Yliopistot, akateeminen vapaus ja lukukausimaksut	81
Euroopan Unioni	83
Kreikka-laina ja pankit	85
Nato	87
Afganistanin sota	91
Ei ydinvoimalle, kyllä kestäväälle kehitykselle	93

Sattumanvaraista hyväntekeväisyyttä

Eniten olen huolissani hyvinvointivaltion muuttumisesta kilpailuyhteiskunnaksi. Hyvinvointi halutaan jättää sattumanvaraisen hyväntekeväisyyden varaan. Pisimmälle tässä ajattelussa on mennyt kokoomus, joka on lanseerannut isoilla lehtimainoksilla Toivo-talkoita eri puolilla maata. Talkoiden tunnuksiksi ovat tulleet rukkaset, jotka monien suureksi huviksi ovat aina käyttämättömät.

Kirjoitin asiasta seuraavan kirjoituksen Satakunnan Kansaan huhtikuussa 2008:

SK:n pääkirjoitussivun Näkökulmassa (SK 19.4.) kysyttiin, minkä viestin kokoomus Toivo-talkoillaan antaa. Kysymys on aiheellinen, sillä asiaa kannattaa peilata vasten sitä tosiasiaa, että kokoomus on nykyhallituksen kantava voima, joka pitkälti sanelee sen tekemät poliittiset ratkaisut.

Talkoiden tekeminen ei sinänsä ole huono juttu, päinvastoin, työväenliike on kautta aikain tehnyt talkoita. Satakunnan Toivo-talkoissa suoritettiin puistojen siivoamista, vanhainkodin asukkaiden ulkoiluttamista, stadionin katsomon maalausta ja lasten leikkipuistojen kunnostusta. Kaikki asioita, jotka normaalisti kuuluvat kuntien työntekijöiden tehtäviin.

Miksi kunnat eivät nyt itse hoida näitä asioita? Kun vielä ennen lamaa valtion maksamat tuet kattoivat noin puolet kuntien kuluista, niin nykyään valtionosuus on enää

runtas neljännes. Rahat ovat kokoomuksen kipparoidessa hävinneet pankkitukeen, umts-kauppojen myötä Saksan ilmatilaan, mittaviin rikkaille ja yrityksille suunnattuihin verohelpotuksiin sekä Nato-innostuksen kasvaessa asehankintoihin. Eipä kunnille oikein ole muuta vaihtoehtoa jäänyt kuin talkoot.

Johtavan hallituspuolueen viesti on suoranaista pilkan-tekoa: sen sijaan, että kuntien työt hoidettaisiin elannon turvaavilla työsuhteilla, pitäisi nyt siirtyä talkoisiin.

Rikkaiden verotus

Uusoikeistolaisen politiikan peruslähtökohtia on verotuksen supistaminen, erityisesti suurtuloisten verotuksen. Tämä on vähentänyt yhteiskunnan mahdollisuutta edistää tasa-arvoa, koska valtiolla ja kunnilla on vähemmän rahaa käytettävissä julkisten palvelujen (terveyden- ja sosiaalihuolto, kirjastot, koulut, ym) ja sosiaalisten tulonsiirtojen rahoittamiseen.

Verotuksen muuttaminen on selkeimpiä muutoksia, mitä viimeisten runsaat 20 vuoden aikana on Suomessa tapahtunut. Muutosta on perusteltu tiedotusvälineiden kautta tulleella ideologisella vyörytyksellä.

Otin vuoden 2010 alussa kantaa Satakunnan Kansassa kirjoittaneen nimimerkki Perusinsinööriin kirjoitukseen seuraavasti:

Nimimerkki ”Perusinsinööri” (SK 6.1) tuo esiin ideologisen perusteen, minkä turvin rikkaiden veroja on alennettu. Hänen mukaansa kateus on syynä rikkaiden verotuksen lisäämiselle. Samalla rangaistaan heitä, jotka eivät ole tuhlanneet rahojaan, vaan laittaneet ne säästöön.

Rikkaiden verottamisessa ei ole kyse vain tulonsiirroista köyhille, vaan järkevän yhteiskuntamallin toteuttamisesta. Tosiasiat puhuvat puolestaan. Kireän ja progressiivisen verotuksen Pohjoismaat ovat poikkeuksetta hyvinvointirankkauksessa aivan kärkipäässä koko maailmassa, olipa kyseessä mikä tahansa asia. Yhteiskuntatie-teissä tätä selitetään sosiaalisella pääomalla, joka syntyy, kun yhteiskunnassa edistetään tasa-arvoa ihmisten välillä;

tärkeimpänä työkaluna rikkaiden muita kovempi verotus.

Nimimerkki pitää tasaveroa hyvänä, kun rikas maksaa euroina enemmän. Pienituloisen osalta ongelmana on kuitenkin se, että terveellisen ruokavalion takaaminen, kulkeminen, puhelin, tv-lupa, kodinkoneet, harrastusten maksaminen, opiskelun kustantaminen, lasten elättäminen ja niin edelleen aiheuttavat tietyn kustannuserän, joka on nimissään maksettava, jotta voi elää säällistä elämää. Pienituloisen on nyky-Suomessa vaikeaa näitä kaikkia hoitaa, jolloin kuluja ruvetaan leikkaamaan perusasioista, mikä luo pahoinvointia.

Rikkaalla ei näitä ongelmia ole. Hän voi peruskulujen jälkeen keskittyä miettimään, vaihtaako autonsa uuteen joka toinen vai joka kolmas vuosi, hankkiiko huvijahdin vai lähteekö Sveitsin Alpeille kuukaudeksi hiihtelemään.

Tässä yhteydessä on syytä pohtia myös sitä, miten rikkaat ovat tulleet rikkaiksi. Pääoman kasautumisen lähtökohta on laittaa työvoima palkkatyöhön pääoman hyväksi. Työntekijät ovat vuosikymmenten saatossa tehneet työtä suomalaisten rikkaiden rikastuttamiseksi. Samalla he maksavat työstään isompaa veroa kuin pääomatuloilla ellevät osake- ja optiokeinottelijat. On ihme, että suomalainen työmies viitsii vielä paiskia töitä rakennuksilla taikka tehtaissa, kun omistaja maksaa vain 28 prosenttia veroa; yleensä edes käymättä pääomatulonsa lähteellä.

1990-luvun lamasta lähtien suomalaista verotusta on jatkuvasti muutettu kohti tasaverotusta. Entistä enemmän verotuksen painopiste on siirtynyt kunnallisveroon ja

kulutusveroihin, jotka ovat tasaveroja. Pääomaverotusta on vähennetty ja varallisuusvero on poistettu kokonaan. Samalla valtionveron progressiota on alennettu.

Syyskuussa 2008 vastasin kokoomuksen varapuheenjohtajalle Sampsa Katajalle seuraavasti:

Kansanedustaja Sampsa Kataja (kok) kehui hallituksen veronalennuspolitiikkaa (SK 11.9). Katajan mukaan verotuksen ollessa ylikireää ”vapaa-ajan vietto alkaa houkutelulla (kansalaisia) yhä enemmän”.

Entä sitten pääomaverot? Se on nykyisellään 28 prosenttia ja jo varsin maltillisilla palkkatuloilla joutuu maksamaan samansuuruisen veroprosentin mukaan (sekä vielä kaupan päälle työntekijän eläke- ja työttömyysvakuutusmaksun). Eikö heidän, joilla on pääomiensa turvin varaa tosissaan viettää vapaa-aikaa, veroprosenttiaan pitäisi nostaa ja tuntuvasti? Epäoikeudenmukainen ero pääoma- ja palkkaverotuksen välillä on omiaan heikentämään suomalaisten halua tehdä työtä.

Kataja pelottelee myös verotuksen progressiivisuudella. Tämä on nykyisellään turha pelko, sillä valtionveron merkitys suhteessa kunnallisveroihin ja välillisiin veroihin (arvonlisävero, polttoaineverot) on selvästi heikentynyt. Suomessa on jo lähes siirrytty tasaveroon ja tuloksena on ollut hyvinvointivaltion alasajo.

Katajan pitäisi olla huolissaan kotimaisen kulutuksen turvaamisesta. Verotukseen kohdistetut prosenttialennukset tuovat suurimman eurohyödyn suurituloisille. Se tarkoittaa sitä, että raha valuu heille, jotka käyttävät enene-

vässä määrin rahaa ulkomaan matkoihin ja ulkomaiseen luksuskulutukseen. Mikäli pienituloisten tuloja lisättäisiin, käytettäisiin eurot takuulla kotimaassa, todennäköisesti kannattavuuden rajamailla killuvien lähikauppojen ylläpitoon.

Syyskuussa 2009 otin Satakunnan Kansassa kantaa verotukseen seuraavasti:

Pääkirjoituksessa arvellaan myös, että ”jatkossa joudutaan kuitenkin nostamaan todennäköisesti myös muun muassa palkkaveroja”. Palkkaverojen nosto on ollut tosiasia jo vuosikautia, sillä kun valtio on alentanut tuloverojaan ja heikentänyt kuntien hyvinvointipalvelujen rahoitusta, ovat kunnat joutuneet nostamaan veroprosenttejaan. Suunta on vain kiihtymään päin.

Hämmästyttävää porvarihallituksen verolinjauksissa onkin se, että nyt nostetaan pääsääntöisesti kulutusveroja, jotka tasaveron muotoisina rokottavat kaikkein kovimmin pienituloisia. Sen sijaan rikkaiden verot ovat porvarihallituksen erityissuojeluksessa. Vaikka rikkailla olisi parhaat edellytykset veroja maksaa, on pääomaverotus edelleen huomattavasti alemmalla tasolla kuin palkkaverotus, eikä siihen ole edes aietta puuttua. Varallisuusverohan jo poistettiin Vanhasen ykköshallituksen viimeisinä toimenpiteinä.

Joulukuussa 2009 kirjoitin Satakunnan Kansassa:

Talvisodan henki ei Satakunnan Kansassa edennyt etusivua pidemmälle. Jo kakkossivun pääkirjoituksessa (1.12) unohdettiin periaate ”kaveria ei jätetä”. Tätähän käytännössä

tarkoittaa se pääkirjoituksen viesti, että nyt ei pidä puhua rikkaiden veronkorotuksista, sillä ”pääomat ovat liukkaita liikkumaan”. Kuitenkin jopa pääministeri on puhunut rikkaiden verojen korottamisesta nykyisen kriisin ”sotakorvauksina”.

Rikkailla on varaa maksaa korkeampia veroja. Kaikkein rikkaimmat maksavat veroja vajaan 30 prosentin edestä, kun samaan pääsee tavallinen palkansaaja jo suhteellisen maltillisella tulotasolla. Tämä perustuu ”maan tapaan” järjestellä omat tulot siten, että niistä peritään pääomaveroa 28 prosenttia.

Mitään muita perusteluja sille, että pääomaverot on vain tuo 28 prosenttia, en ole kuullut, kuin pääkirjoituksen siteeraaman kokoomuksen kansanedustajan Eero Lehden näkemyksen pääomien liukkaudesta. Näin me kaikki suomalaiset olemme pääomapiirien loputtoman kiristyksen uhreja ja maksamme sen kalliisti niin veroina, sosiaaliturvan ja – palvelujen heikkouksina kuin myös kalliina ruokana.

Kuitenkaan nuo pääomatulot eivät tipahtele taivaasta vaan tulevat siitä, että me suomalaiset ostamme yritysten tuotteita. Pääomapiirien kiristykselle on saatava loppu kehittämällä uudelleen valtionomistusta, osuuskauppaliikettä ja niin edelleen. Vasemmistoliiton esitys kansanpankista pistäisi aikamoiset suitset pankkien ahneudelle.

Kesäkuussa 2010 otin kantaa Satakunnan Kansassa näin:

SK:n pääkirjoitus (22.6) pitää verotuksen painopisteen siirtämistä työn verotuksesta kulutukseen oikean suuntaisena. Erityisen hyvinä pääkirjoitus näkee ansiotuloverojen

ja yhteisöverokannan alentamisen. Samaan hengenvetoon progressiivisuuden periaatetta pidetään hyvänä. Nämä asiat ovat kuitenkin täydellisessä ristiriidassa keskenään.

Kun verotusta siirretään arvonlisäverojen piiriin (23 prosenttia 1.7 alkaen), lisätään tasaverotusta. Kun valtio vähentää verotustaan (mikä on alivaltioshteeri Hetemäen työryhmän varsinaisena tavoitteena), vähennetään samalla rahoitusta julkisista palveluista ja sosiaaliturvasta. Se johtaa siihen, että kunnat, joiden on kuitenkin pakko kyseiset palvelut ja toimeentulotuki kustantaa, joutuvat nostamaan kunnallisveroa, joka sekkin on tasavero.

Verotuksen pitkän tähtäimen suuntaus onkin tasaveroon siirtyminen, joka taas on suurituloisille edullinen ratkaisu. Oikeudenmukaista sen sijaan olisi saattaa pääomaverotus samalle tasolle kuin nykyinen työn verotus sekä kitkeä harmaata taloutta, joka erilaisine veronkiertoineen ja ulkomaisen työvoiman käyttöineen aiheuttaa yhteiskunnalle vuosittain arviolta viiden miljardin euron tulonmenetykset maksamattomina veroina ja sosiaalimaksuina.

Ulkomainen halpatyövoima

Kapitalistinen talousjärjestelmä tähtää siihen, että kapitalistille eli tuotantovälineiden omistajalle jäisi mahdollisimman suuri osa työntekijän työn tuottamasta lisäarvosta. Tätä valoa vasten on myös tarkasteltava ulkomaisen halpatyövoiman käyttöä.

Satakunnassa ulkomainen halpatyövoima on tullut näkyvästi esiin pääasiallisesti rakennustyömailla. Olkiluodon kolmannen ydinvoimalan rakennustyömaalla käytetään runsain määrin ulkomaista työvoimaa, joka käytettävissä olevien tietojen perusteella ei ole saanut läheskään samanlaista palkkaa kuin suomalainen, ammattitaitoinen työmies. Rakennusliiton selvitysten mukaan Satakunnan, Varsinais-Suomen ja Uudenmaan rakennustyömailla olevista työntekijöistä jo kaksi kolmesta on ulkomaista alkuperää. Porissa Ahlaisten kylätalon rakennustyömaalla on Porin kokoomuksen puheenjohtajan Eerik Heijarin osastuksessa olevan yrityksen toimesta käytetty slovakialaisia muurausalan työntekijöitä, joista on Suomessa tehty yrittäjiä. Tällöin heille ei ole tarvinnut maksaa työehtosopimuksen mukaista palkkaa.

Ulkomaisessa työvoimassa ei sinänsä ole mitään vikaa, mutta heille tulisi maksaa samanlaista palkkaa kuin suomalaisille. Lisäksi heidän osaltaan pitäisi muutenkin olla voimassa samat vaatimukset kuin suomalaistenkin työntekijöiden osalta.

Lokakuussa 2010 ilmi tulleiden tietojen mukaan Satakunnassa on rakennustyöläisten työttömyys noin 12 pro-

sentin luokkaa. Samaan aikaan ulkomaisia työntekijöitä on Satakunnassakin tuhansia, eräiden arvioiden mukaan ulkomaisen työvoiman suuruus Suomessa on 50000.

Olen ottanut näihin kysymyksiin kantaa lukuisissa kirjoituksissa, joista tässä osa:

Ahlaisten kylätalon muurausurakan osalta on huomio kiinnittynyt siihen, miten suomalaista työehtosopimusjärjestelmää on kierretty tekemällä slovakialaisista muurareista yrittäjiä. Vielä ei ole riittävästi huomioitu sitä, millaisia seurauksia tällaisen järjestelmän leviämisestä olisi suomalaisille työmarkkinoille.

Mietitäänpä esimerkiksi vanhustenhoitoa. Olisiko mahdollista perustaa yksityistä vanhusten palvelulaitosta siten, että Filippiineiltä tai EU:n alhaisen tulotason maista tuotettaisiin ”yrittäjiä” hoitamaan suomalaisia vanhuksia? Uhkana on, että sama malli voitaisiin ottaa käyttöön monissa suomalaisissa työpaikoissa. Maailmassa on miljoonia ihmisiä, jotka olisivat valmiita tekemään töitä lähes nälkäpalkalla.

Ahlaisten kylätalon osalta traagisinta on, että muuraustyötä toteuttava firma ei ole rikkonut Suomen lakia. Siinä on EU:n mentävä ammottava aukko. EU toivoo jäsenmaidensa kansalaisten kulkevan vapaasti Euroopan työmarkkinoilla. Se kuitenkin tarkoittaa sitä, mitä Ahlaisissa on tapahtunut: palkkojen polkemista ja etusijan antamista ”yrittäjille”, jotka eivät välitä yhteisistä pelisäännöistä tuon taivaallista.

Olen jättänyt Kilpailuvirastolle toimenpidepyynnön Ahlaisten kylätalon urakkaan liittyvistä kilpailun vääris-

tymistä. Ulkomaisen halpatyövoiman käytölle tulee saada pelisäännöt.

(Kirjoitus ilmestyi lokakuussa 2010 Satakunnan Viikossa).

Maahanmuutossa on kyse monista eri asioista. Nimimerkki ”Realisti?” toivottaa tervetulleeksi työperäisen maahanmuuton. Tarkoittaako hän ilmiötä, missä Puolasta tulee työväkeä työskentelemään 2 eurolla / tunti, kuten tapahtui eduskunnan lisärakennusta ja Ideaparkkia tehtäessä? Taikka sitä, että työttömyyden vaivaamaan Suomeen rahdataan väkeä rakentamaan ydinvoimalaa, jonka valmistumisen aikataulu on ”sitten joskus”? Hyödyn keräävät yritysten omistajat entistä suurempina voittoina.

(Kirjoitus heinäkuussa 2009 Satakunnan Kansassa).

SK:n pääkirjoitus 13.11 on puolustuspuhe työperäisen maahanmuuton lisäämiselle. Maahanmuutto on kirjoituksen mukaan ainoa tapa varmistaa, että sosiaaliturvalle löytyy tulevaisuudessa riittävästi työikäisiä maksajia.

Asia ei mielestäni ole aivan näin yksinkertainen, kun tarkastellaan, mitä todellisuudessa on tapahtunut. Suomi on täynnä tositarinoita siitä, miten ulkomaisia työntekijöitä työskentelee ilman työsopimusta kaikki minimipalkat alittavin tuntipalkoin. Ulkomaalaiset voivat työskennellä Suomessa puoli vuotta maksamatta veroja Suomeen. Ennen puolen vuoden täyttymistä he menevät joksikin aikaa kotimaahansa ja palaavat sitten takaisin. Näin jatkuu il-

man, että missään vaiheessa syntyy veronmaksuvelvollisuutta Suomeen. Pääkirjoituksen lause ”meidän pitää nähdä maahanmuuttajat työelämän rikkautena” onkin monin paikoin kääntynyt heidät palkanneiden työnantajien rikkaussiksi.

Työperäinen maahanmuutto toivotetaan kovin kärkeästi ratkaisuksi eläköitymisen seurauksena aiheutuvaan työvoimapulaan. Työeläkelaitosten liiton mukaan lähivuosikymmeninä työvoima vähenee noin 250 000 hengellä. Määrä on suurin piirtein sama kuin mille tasolle työttömien määrä on vakiintunut, hyvinäkin aikoina. Onkohan nyt varmasti tehty kaikki tarvittava työttömien saamiseksi mukaan työmarkkinoille vai onko heidät täysin unohdettu, kun ulkomailta tuleva väki korvaa heidät?

Työperäisessä maahanmuutossa ei ole kyse ”normaalista” väen liikkumisesta maiden välillä, vaan se edellyttää maahanmuuttajien värväämistä; samalla tavalla kuin kokoomus haaveili ennen vuoden 2003 eduskuntavaaleja filippiiniläisten sairaanhoitajien tuottamisesta Suomeen korvaamaan sairaanhoitajapulaa. Valtiosihteeri Raimo Sailaksen Porissa esittelemien kalvojen perusteella lähivuosikymmeninä huoltosuhteen raju, äkillinen heikkeneminen uhkaa erityisesti Itä-Euroopan EU-maita. Sailas myönsi tämän johtuvan niin syntyvyyden alentumisesta kuin myös työikäisten itäeurooppalaisten muutosta länteen. Teemmekö Itä-Euroopalle karhunpalveluksen houkuttelemalla heidän ammattitaitoisensa työvoimansa meille hoitamaan työmme, joita itse emme pysty hoitamaan?

(Kirjoitus ilmestyi marraskuussa 2009
Satakunnan Kansassa).

Työperäisen maahanmuuton tukeminen on porvaripuolueiden ja työnantajien heiniä. Jo vuoden 2003 eduskunta-vaalien alla kokoomuksen naiset esittivät filippiiniläisten sairaanhoitajien tuottamista Suomeen. Pääministeri Matti Vanhanen on puhunut siitä, että uhkaava työvoimapula hoidetaan lisääntyvällä maahanmuutolla. Työnantaja-järjestöt tukevat hallituksen esitystä EU:n ulkopuolisten työntekijöiden työlupien helpottamiseksi (SK 11.4, s. 5).

Kuten Rakennusliitto on tarkastuksissaan todennut, ei ulkomaisen työvoiman osalta noudateta suomalaisia työehtosopimuksia. Lisäongelmansa luovat ulkomaista työvoimaa välittävät yhtiöt, jotka vetävät osansa välistä ja toimivat monesti rikolliselta pohjalta. Porvarihallitus ei ole halunnut suitsia kyseisiä pulmia. Liekö vaalirahoituksella osasyysnä, sillä tosiasiaa Kehittyvien Maakuntien Suomi ry edusti koko vyyhdestä vain pienen pientä osaa.

Eikö nyt pitäisi panostaa 300 000 työttömämme työllistämiseen ja kouluttamiseen? Se olisi paras ratkaisu niin suomalaisten kuin ulkomaidenkin kannalta, sillä kun ulkomaalainen tulee töihin Suomeen, niin hänen kotimaastaan on työntekijä poissa, eikä orastava työvoimapula ole vierasta muuallakaan.

(Kirjoitus ilmestyi huhtikuussa 2010
Satakunnan Kansassa).

Porilaiset vihreät Timo Aro ja Maija Saari asettuvat tiukasti maan hallituksen maahanmuuttopolitiikan takuumiehiksi (SK Yliö 18.5). Ja mikäs on asettuessa, kun työministerinä toimii vihreä Anni Sinnemäki. Tosin Sinnemäki osoitti

olevansa jalat tukevasti kilometrin verran ylälmoissa, kun hän Ylen Teksti-tv:n mukaan (17.5) ilmoitti, että maamme 12 ulkomaisen työvoiman valvontaan osoitettua työsuo-jelutarkastajaa selviytyvät ulkomaisen työvoiman, joka muodostuu kymmenistä tuhansista työntekijöistä, työeh-tojen valvonnasta.

Kun puhutaan työperäisestä maahanmuutosta, ei puhu-ta niistä maahanmuuttajista, jotka jo tällä hetkellä hoitavat varsinkin pääkaupunkiseudulla bussiliikennettä ja siivous-ta. He ovat tulleet Suomeen pääsääntöisesti perhesyistä, suomalaisista sukujuurista johtuen taikka paetakseen soti-lasdiktatuureja. Työperäisessä maahanmuutossa, mitä eri-tyisesti eduskunnan oppositio on asettunut vastustamaan, on kyse ulkomaisen työvoiman houkuttelussa maahan valtiovallan ja yritysten suorittamin toimenpitein sekä ul-komaisten urakoitsijoiden ja ulkomaista vuokratyövoimaa välittävien firmojen kautta.

Näin ollen ei ole kyse siitä romanttisesta kuvasta, mitä eräät tahot ovat viljelleet, että oman maansa työttömyyttä pakeneva nuori ja ammattitaitoinen duunari pakkaa rep-punsa ja lähtee työnhakuun lännen kultamaahan. Suo-meen yritetään saada työntekijöitä, joiden osalta astuvat voimaan ongelmat työehtojen polkemisessa; alipalkkaus, ylityökorvausten maksamatta jättäminen, alamittaiset asu-mis- ja työturvallisuusjärjestelyt ja niin edelleen. Kuka tästä hyötyy? Vastaus on: ulkomaista työvoimaa käyttä-vät yritykset ja niiden omistajat. Ei ihme, että ulkomaista työvoimaa ovat maahamme houkuttelemassa porvaripuolueet, jotka muun muassa vaalirahoituksessa turvautuvat yritysten avokätisyyteen.

Tämän tyyppinen työntekijäjoukko luo väkisinkin ongelmia hyvinvointiyhteiskunnan rahoitukselle. Sen lisäksi, että heidän palkkansa maksetaan monesti pimeästi, he eivät maksa puoleen vuoteen veroja Suomeen, vaan koti-maahansa, mikäli muistavat siitä ilmoittaa oman maansa veroviranomaisille. Vaikka EU-sopimukset mahdollistavat tämän tyyppisen toiminnan, ei Suomen pidä kuuliaisena kuuntelijaoppilaana alistua sille. Seuraavan eduskunnan pitää ryhtyä toimenpiteisiin, jotta kaikki Suomessa toimivat yritykset ja työntekijät maksavat veronsa ensimmäisestä päivästä lähtien Suomeen.

(Kirjoitus ilmestyi toukokuussa 2010 Satakunnan Kansassa).

Perussuomalaiset ja ulkomainen työvoima

Sitten mielenkiintoiseen kysymykseen eli perussuomalaisiin. Yhteiskunnallisen pahoinvoinnin lisääntyessä on tietty joukko suomalaisia suunnannut katseensa populistiseen puolueeseen eli perussuomalaisiin. Taitavasti sanailevan puheenjohtajansa Timo Soinin ja hänelle paljon tilaa antavien tiedotusvälineiden ansiosta perussuomalaisten gallupkannatus on kohonnut huomasti. Mikäli perussuomalaisten politiikkaa tutkii vähänkään syvemmältä, huomaa, miten onttoa se on. Erityisesti tämä pätee kysymykseen ulkomaisesta työvoimasta, mihin perussuomalaisilla ei ole jostain syystä halua puuttua.

Seuraava kirjoitukseni ilmestyi lokakuussa 2010 Satakunnan Kansassa:

Perussuomalaiset ovat lopultakin ryhtyneet kertomaan, millaista politiikkaa he maamme hallituksessa toteuttavat. Puolueen varapuheenjohtajan Vesa-Matti Saarakkalan mukaan leikkaukset aloitetaan mm. kehitysavusta, sosiaaliperusteisesta maahanmuutosta ja kuntien ylisuuresta byrokratiasta (SK 26.9).

Aloitetaanpa kotimaasta. Perussuomalaiset ovat liittyneet joukkoon, joka hyökkää kuntien hyvinvointipalveluja vastaan. Opettajat, sairaanhoitajat, siivoojat, huoltomiehet ja muut tekevät raskasta työtä pienellä palkalla ja vähäisellä kiitoksella. Heidän työnsä toteuttamisessa tarvitaan

myös työnjohtoa ja – suunnittelua. Kunnissa on viime vuosina rivakasti suoraviivaistettu toimintoja ja byrokrania on kuristettu minimiin. Perussuomalainen politiikka joltaisi kuntien palvelut pahaan sekasortoon.

Perussuomalaisten jumittuminen sosiaaliperusteiseen maahanmuuttoon on mielenkiintoinen kysymys. Millään tavalla heitä ei häiritse työperusteinen maahanmuutto ja ulkomainen vuokratyövoima. Näin perussuomalaiset ovat asettuneet tukemaan suomalaisten työmaiden ripeää muuttamista ulkomaisten ”yrittäjien” ja kotimaisten kojarien pelipaikoiksi, mistä Porinkin rakennustyömailla on esimerkkejä. Soinilla tuntuu olevan kova kiire kokoomuksen johtaman hallituksen ministeriksi.

Kehitysavun osalta perussuomalaiset ovat osittain oikeassa. Kehitysapu pitäisi lakkauttaa, mutta vain sillä ehdolla, että kehitysmaiden riisto lakkautetaan. Länsimaiden kehitysapu on pienempi kuin kehitysmaiden maksamat, länsimailta otettujen lainojen korot. Läntiset suuryhtiöt kotiuttavat kehitysmaista huimaavia pääomasiirtoja, suurin osa verotta. Samalla länsimaiden suuryhtiöt ylläpitävät kehitysmaissa pieniä palkkoja. Kehitysapu voitaisiin lakkauttaa, mikäli vaikkapa kahvin- ja banaaninpoimijoille maksettaisiin kunnollinen palkka.

Saarakkalan mukaan viherverot (so. energiaverojen korotus) voitaisiin unohtaa. Vasemmistoliitto on samaa mieltä, mutta samalla pitäisi työnantajien Kela-maksun poisto peruuttaa. Ovatko perussuomalaiset valmiita tähän vai velvoittaako kokoomuksen kanssa tehty hallitus sopimus muuta?

Perussuomalaisten mielenkiintoiset linjaukset ovat saaneet vakavasti pohtimaan, mikä heidän lopullinen tavoitteensa seuraavien vaalien jälkeen on. Käsittelin asiaa lokakuussa 2010 Satakunnan Työssä:

Perussuomalaiset ja erityisesti heidän puheenjohtajansa Timo Soini ovat innoissaan tulevaisuudestaan maamme hallituksessa ja pääsystä ”mustan auton takapenkille”. Demarien ay-jyrän Matti Putkosen näkyvä loikkaus perussuomalaisiin perustuu ajatukseen, että Putkonen pääsisi ”vanhoilla päivillään” ministerin erityisavustajaksi. Siinä tehtävässä maksetaan parempaa palkkaa kuin paljon parjatuille kansanedustajille.

Innostus ei pohjaudu yksinomaan galluplukemiin. Jokainen poliittisen päätöksenteon ytimessä tai sen lähetyvillä oleva poliitikko tietää, että puolueet yrittävät varmistaa itselleen hyvät asemat neuvotteluissa jo kuukausia ennen vaaleja.

Perussuomalaisetkin ovat seuranneet muiden puolueiden kannatuslukuja ja huomanneet kokoomuksen sijoittumisen kärkipaikalle. Taitava poliitikko, kuten Soini, on takuulla miettinyt, miten pääsy hallitukseen varmistetaan. Liittyminen kokoomuksen kylkeen on tullut mieleen puoluejohtajalle, joka haluaa hintaan mihin hyvänsä ministeriksi.

Perussuomalaisten puheet paljastavat, mistä nyt tuulee. Puolueen puhetorvi, varapuheenjohtaja Vesa-Matti Saarakkala hyökkäsi vastikään rajusti kuntien ylisuuria menoja, sosiaaliperusteista maahanmuuttoa ja kehitysapua vastaan. Puheenjohtaja Soini taas puhui lujasti ydinvoi-

man puolesta SuomiAreenan puheenjohtajapaneelissa ja hän on aiemmin tuonut esille sympatiansa sotilasliitto Natoa kohtaan.

Nyt ei tarvitse laskea kuin yksi ynnä yksi ja todeta, että perussuomalaiset ovat kaikin puolin tehneet itsestään hovikelpoisen gallupkeisari kokoomuksen silmissä. Yleensä hallitukseen pääsyä varmistellaan etukäteissopimuksella puolueiden välillä. Erittäin todennäköisesti kokoomus ja perussuomalaiset ovat jo tehneet nk. kassakaappisopimuksen vaalien jälkeisestä hallituksesta.

Julkisten palvelujen alasajo; esimerkkinä terveydenhoito

Suomessa hyvinvointivaltion perintö on vahva. Siitä kertoo muun muassa se, että suomalaisten enemmistö asettuu selkeästi julkisten palvelujen taakse ja on valmis myös maksamaan enemmän veroja, jotta ne säilyttäisiin. Paradoksi onkin se, että julkisia hyvinvointipalveluja leikataan, vaikka enemmistö kansasta niitä kannattaa.

Julkisia palveluja ajetaan alas vähitellen eli lähes huomaamatta. Valtiovalta on vähentänyt voimakkaasti osallistumistaan kuntapalvelujen rahoitukseen; esimerkiksi sosiaali- ja terveystaloudella valtion rahoitusosuus on laskenut vuoden 1993 tasosta 40 prosenttia vuoden 2009 29 prosenttiin. Tämä taas perustuu valtiovallan virkamiehistön omaksumaan NPM (New Public Management) – ajattelutapaan, jonka mukaan ensisijaisesti keskitytään julkishallinnon tehokkuuden lisäämiseen, mikä taas tapahtuu resurssien vähentämisellä.

Samalla kuntia syytetään palveluiden toimimattomuudesta, vaikka varsinainen syyppää on valtio. Syyllistämällä kunnat saadaan hyvinvointivaltion perustan eli kuntien hyvinvointipalvelujen legitimiteetti kyseenalaistettua. Näin hyvinvointipalvelujen perustan rapauttaminen saa jatkoa.

Kaikkein pahiten julkisista palveluista on heikennetty terveydenhoitoa. Tilanne on, että ihmiset menevät pääsääntöisesti yksityisille terveysasemille hakemaan hoitoa,

kun kuntien terveysasemilla myydään joko eioota taikka pitkiä jonoja päivystykseen.

Olen kirjoittanut aiheesta useita eri mielipidekirjoituksia, joista seuraavassa muutama:

Kansanedustaja Sampsa Kataja (kok.) ilmaisi tyytyväisyytensä sairaanhoitajien palkkaratkaisuun (SV 24.11.). Ja mikä oli, ettei olisi ollut tyytyväinen? Kokoomus pääsi loppujen lopuksi kuin koira veräjämästä saatuaan ensiksi sairaanhoitajille suunnatun palkankorotuslupauksen ansiosta vaalivoiton ja hallitukseen päästyään lupausta 500 euron korotuksista ei tarvinnut toteuttaa.

Jo ennestään huonossa taloudellisessa jamassa olevat kunnat joutuvat hoitamaan kokoomuksen lupauksen täytäntöönpanon. Jokainen ymmärtää, mitä kulujen sääminen pääasiallisesti kuntien vastuulle merkitsee sen suhteen, pystyvätkö kunnat jatkossa huolehtimaan edes nykyisen tasoisesta palvelutasosta.

Mutta ei tässä edes vielä kaikki. Kokoomus voi totisesti jatkaa tyytyväistä hykertelyään, kun porvarihallitus laittoi Tehyn palkkaratkaisuun puumerkinsä asettamalla käytännössä ehdoksi sen, että kunnat ryhtyvät toteuttamaan tuottavuusohjelmaa myös terveydenhoitoalalla.

Valtion puolella tuottavuusohjelma tarkoittaa sitä, että työntekijöitä vähennetään vuodesta toiseen tietty määrä. Kuntien toteuttaman terveydenhoidon puolella tuottavuusohjelma tarkoittaa täsmälleen samaa. Valtiovarainministeri Katainen ilmoitti, että kun terveydenhuollon henkilöstöstä eläköityy vuositasona 4000 työntekijää, niin tilalle tulisi

palkata korkeintaan 2000 uutta. Tästä hyvästä valtio hyvitäisi kuntia ”säästyneiden” palkkarakojen verran.

Ei tarvitse siis olla kovin suuri ennustaja sanoakseen, että terveydenhoidon palvelut heikkenevät tulevaisuudessa. Eihän vähentyneellä väellä voi hoitaa jatkuvasti kasvavaa asiakaskuntaa yhtä hyvin kuin nykyään. Ja jo nyt terveydenhuollossa ei ole riittävästi henkilökuntaa, minkä jokainen Satakunnan keskussairaalaan ohjatussa päivystyksessä käynyt on voinut itse todeta.

(Satakunnan Viikossa joulukuussa 2007)

SK:n pääkirjoituksessa 30.7 muistutettiin hyvinvointipalvelujen lisäämisen merkityksestä ja oikealla tavalla kyseenalaistettiin jatkuvien veronalennusten autuaaksi tekevä vaikutus. Mielenterveyspalvelujen kehittäminen nostettiin erityisesti esille muistuttamalla Keravan surmatyöstä, joka aiheutui surmaajan ahdistuksesta, kun hän oli joutunut jonottamaan mielenterveyspalveluja yli neljä kuukautta.

Sosiaali- ja terveysministeriö on kovalla kiireellä valmistelemassa päätöstä, jolla kunnille myönnetään projektirahoitusta mielenterveyspalvelujen kehittämiseen. Mielenniintoinen ilmiö on, että tällaiset päätökset tehdään aina pahimman mahdollisen jo tapahduttua. Huono asia on, että mielenterveystyön toteutusta rahoitetaan jälleen projektirahalla, joka on aina valtion budjettikauden päättyessä liipaisimella. Kun surmatyöt unohtuvat, voidaan myös projektirahoitus siirtää unholaan.

1990-luvun alun lamaa ”hoidettiin” leikkaamalla sosi-

aali- ja terveystyön valtionosuuksia. Erityisen kaltoin kohdelluiksi tulivat mielenterveys- ja päihdetyö, koska niillä ei ollut voimakkaita puolestapuhujia ja kunnat satsaavat supistuneet valtionosuutensa vain lain vaatimiin tarkoituksiin. Myös Porissa ongelmat näkyvät: päihdehuolto on kiinni keskikesällä ja mielenterveyspalvelut ovat alimitoitettuja sekä hallinnollisesti hajallaan.

(Satakunnan Kansassa heinäkuussa 2008)

SK:n pääkirjoituksessa (2.1) toivotaan yhteiskunnallisia vaikuttajia esiin tuomitsemaan väkivalta. Väkivallan tuomitseminen on helppoa ja jää yleensä sanahelinäksi ilman todellisia tekoja. Saa nähdä, ryhtyykö sisäministeri Holmlund tekoihin aselakien tiukentamiseksi vai onko hän todellisten tekojen suhteen samalla tasolla maa- ja metsätalousministeri Anttila sikatilojen osalta.

Väkivallan kasvu Suomessa, mistä pahimpia esimerkkejä ovat joukkosurmat Espoon, Keravan ja Kauhajoen tapaan, kertoo ennen kaikkea sosiaalisen pääoman eli yhteisöllisyyden heikkenemisestä. Siihen taas on synnä yhteiskunnan arvojen muutos. Yksilön pärjääminen on nostettu yhteisön pärjäämisen yläpuolelle. Kun yksilö epäonnistuu, ei yhteiskunta häntä tue.

Väkivalta vähenee, kun yhteisö rupeaa huolehtimaan lähimmäisistään. Mielenterveysongelmaiset on tehokkuusyhteiskunnassa sysätty sivuun. Kuitenkin monet surmat juontavat juurensa juuri tähän mielenterveysongelmiin vähättelyyn. Ehkäpä myös Espoon tapaus?

Suurin yksittäinen surmia lisäävä tekijä on alkoholi.

Yleensä tapoissa on kyseessä humalaisten keskinäinen välienselvittely neljän seinän sisällä, mistä ”normaalit” kansalaiset voivat todeta, että se nyt on sitä örvellystä. Kuitenkin jokainen mielenterveysongelmista jotain tietävä henkilö tietää, että mielenterveysongelmat ja alkoholi liittyvät vahvasti toisiinsa. Myös ”örvellyssurmia” saataisiin vähennettyä, mikäli mielenterveysongelmia hoidettaisiin tosissaan.

Asioiden hoitamisessa ei ole kyse yksistään asenteista. Mikäli yhteiskunta ei takaa riittäviä resursseja julkisiin palveluihin, ei myöskään mielenterveysongelmia kyetä hoitamaan. Ahon porvarihallituksesta lähtien on keskitytty ensisijaisesti rikkaiden ja suuryritysten verotuksen alentamiseen. Palvelujen rahoitus on jätetty heitteille.

(Satakunnan Kansassa tammikuussa 2010)

Julkinen terveydenhoito on kriisissä. Lääkäreitä on erittäin vaikeaa saada ja jos saadaan, on heillä monesti oma yksityispraktiikka, mihin livahdetaan jopa työajalla. Tilanne on johtanut siihen, että lääkäriaikoja on vaikeaa saada ja päivystyksessä jonotetaan tuntikausia, jotta saadaan Buranaa vaivanpalkaksi.

Ei ihme, että väki siirtyy enenevässä määrin yksityisille lääkärvastaanoitoille. Jostain syystä yksityisellä puolella lääkäri- ja resurssivaje ei tunnu vaivaavan.

SK:n tekstariipalstalla on käyty keskustelua yksityislääkärien vastaanotoista maksettavista Kelan etuuksista. Eräs kirjoittaja vaati aivan oikeasuuntaisesti Kela-etuuksien poistoa (25.8). Mikäli Kelan tuet osoitettaisiin julki-

selle sektorille, pystyttäisiin yksityispuolelle superpalkko- ja hamuamaan siirtyneet lääkärit ottamaan takaisin ja laitamaan kuntien terveysasemien palvelut kuntoon.

Valtionosuudet kuntien terveydenhoidolle pitää saada entiselle tasolle. Kun vuonna 1993 valtio tuki kuntien terveys- ja sosiaalitointa 40 prosentilla kaikista kuluista, oli luku viime vuonna enää 29 prosenttia. Laskin tämän rahana tarkoittavan Porin perusturvassa 30 miljoonaa euroa. Se on siirretty veronalennuksina suurikkaiden taskuihin.

(Satakunnan Kansassa elokuussa 2010)

Terveyskeskuslääkäri Jarmo Nurmi toteaa (SK 21.9), että Porissa yhdelläkään terveyskeskuslääkärillä ei ole yksityisvastaanottoa, paitsi ylilääkäri Karralla. Samalla hän väittää allekirjoittaneen väittäneen toista Porin terveyskeskuksen osalta.

Tosiasiaa kirjoitin kolme viikkoa sitten: ”Julkinen terveydenhoito on kriisissä. Lääkäreitä on erittäin vaikeaa saada ja jos saadaan, on heillä monesti oma yksityispraktiikka, mihin livahdetaan jopa työajalla.” On hieno asia, että Porissa ei enää ole sitä ongelmaa, että terveyskeskuslääkärit palvelevat kahta herraa. Olisipa näin myös muun julkisen sektorin terveydenhuollon osalta.

Jarmo Nurmi kirjoittaa: ”(porilaiset) yksityislääkäri-asetat kertoivat yhteensä melkein 300 lääkärin vastaanotosta tiloissaan”. Yksityistä puolta ei siis resurssivaje vaivaa. 1990-luvulta lähtien Suomen julkista sektoria on supistettu; pisimmällä yksityistämiskehitys on terveydenhoidossa. Se on luonut ongelmia hoidon tasaveroisen

saatavuuden näkökulmasta. Tutkimusten mukaan terveydenhuollon tasa-arvoinen saatavuus on Suomessa samalla tasolla kuin USA:ssa ja Portugalissa.

Joko alistumme tilanteelle ja suostumme terveydenhuollon yksityistämiseen tai ryhdymme toimenpiteisiin ja takaamme kaikille kansalaisille samanarvoiset oikeudet hoitoon ja hoivaan. Jos valitsemme jälkimmäisen, siirrämme Kelan rahoittamaan yksityisen hoidon sijasta julkista terveydenhuoltoa sekä vaadimme, että valtiovalta ryhtyy rikkaiden veronalennusten sijasta rahoittamaan kuntien terveydenhoitoa entisellä määrällä (40 prosenttia kustannuksista nykyisen 29 prosentin tason sijasta).

(Satakunnan Kansassa syyskuussa 2010)

Terveydenhoidon maakunnalliset väännöt

Kun puhutaan terveydenhoidosta, ei voida sivuuttaa kiistoja Satakunnan sisällä. Sillä niitä kyllä riittää ja erityisesti kuntien sekä Satakunnan sairaanhoitopiirin välillä.

Olen toiminut aktiivisesti erityisesti Porin päiväkirurgian puolesta, mistä seuraava kirjoitus (maaliskuulta 2010):

Valtuutetut Aro (vihr.), Fagerlund (vihr.), Honkasalo (kok.) ja Vasama (kok.) jatkavat päättymätöntä keskusteluaan Porin päiväkirurgiasta (SK 15.3). He toteavat, että ”kukaan ei ole missään yhteydessä esittänyt kaupunginsairaalan päiväkirurgian lakkauttamista, vaan ainoastaan kestäväää, toimivaa, potilasturvallista ja rationaalista työnjakoa keskus- ja kaupunginsairaalan välillä päiväkirurgisissa toimenpiteissä”.

Pitkästä tekstistään huolimatta kvartetti ei kuitenkaan kerro, mitä tämä konkreettisesti tarkoittaa. Ja tosiasiahan sairaanhoitopiiri on esittänyt, että kaupunginsairaalan päiväkirurgia siirtyisi liikkeenluovutuksena sille. Eikö tämä tarkoita kaupunginsairaalan päiväkirurgian lakkautusta, kun se siirtyisi keskussairaalan hoitoon? Eikö sairaanhoitopiiristä ole jatkuvasti ilmoitettu, että keskussairaalassa heillä olisi lisäkapasiteettia, jonka he haluaisivat ottaa käyttöön?

Onko kukaan kysynyt, miksei keskussairaala ota li-

säkapasiteettiaan käyttöön? Kukaan ei heitä siitä estä ja tarvetta jonojen purulle takuulla olisi. Kaupunginsairaala-
lassa on leikkaukspasiteettia, jota ei nykyisillä jonoilla kannata jättää käyttämättä. Mikäli suoritettaisiin äkillinen kaupunginsairaalan päiväkirurgian alasajo, johtaisi se yhteen hiileen puhaltavan työyhteisön romuttamiseen, osa työntekijöistä siirtyisi muualle töihin ja loppujen lopuksi hyödyn korjaisi jatkuvasti toimintojaan laajentava yksityinen sektori.

Sairaanhoitopiirin kampanja päiväkirurgian saamiseksi itselleen on saanut jopa surkuhupaisia piirteitä. Porin kaupunginvaltuustolle esiteltiin 1.3 – kokouksessa eri päiväkirurgisille leikkauksille asetettu hintalista. Sen mukaan keskussairaalan hinnat olisivat laskeneet viime vuodesta tähän vuoteen useilla satasilla per leikkaus. Kuitenkin tiedetään, että samaan aikaan esimerkiksi henkilökunnan palkat eivät suinkaan ole laskeneet ja vastikään valmistunut päivystysosasto on aiheuttanut jäsenkunnille huomattavasti kohonneet vuokratustannukset.

Kvartetti syyttää kaupunginsairaalan päiväkirurgiaa puolustavia poliitikkoja ”vastuuttoman ja tulevaisuudettoman poliittisten irtopisteiden keruusta”. Nämä tahot eivät kuitenkaan missään vaiheessa ole sanoneet, että kaupunginsairaalan ja keskussairaalan välisestä työnjaosta ei voitaisi neuvotella. Se edellyttää kuitenkin, että kaupunginsairaalan osaaminen ja kiitosta saanut asiakaspalvelu tunnustetaan ja että neuvottelut lähtevät, eivät sanelupoliitikasta, vaan aidosta yhteistyöhalusta.

Raumalaiset tuntevat kyllä sairaanhoitopiirin kyvyn sanelupoliittikkaan. Erona Poriin on, että Raumalla oltiin

yhteisrintamassa, Porissa pari puoluetta on jo valmiiksi heittäytynyt rähmälleen.

Erityisesti vuosien 2009 – 2010 aikana sairaanhoitopiiri ja Rauman kaupunki ovat kiistelleet keskenään Rauman aluesairaalan kohtalosta. Sairaanhoitopiiri on kinastellut myös muun maakunnan kanssa esimerkiksi Harjavallassa sijainneesta Satalinnan sairaalasta. Otin asiaan kantaa seuraavalla tavalla tammikuussa 2010:

Kiistely Rauman kaupungin ja Satakunnan sairaanhoitopiirin välillä näyttää kiteytyvän kysymykseen, tehdäänkö alue- vai terveyspolitiikkaa. Allekirjoittanut on ymmärtänyt raumalaisten äänestäjien luovan paineita päättäjään kohtaan, että enempiä julkisia palveluja ei tule siirtää pois Raumalta Porin suuntaan. Työpaikkojen pelätään valuvan pois Raumalta ja lisäksi sairaanhoidon opiskelijoilla ei olisi Raumalla riittävästi harjoittelupaikkoja, mikäli aluesairaalan palveluja siirrettäisiin sairaanhoitopiiriin suunnitteleamalla tavalla Porin Sairaalamäelle.

Allekirjoittaneelle on vakuutettu, että Porin kaupunki olisi asian takana. Tosiasia on se, että Porilla on vain viidesosa äänivallasta sairaanhoitopiirissä ja puolueiden piirijärjestöt valitsevat piiriin hallituksen jäsenet (kunnat valitsevat vain sairaanhoitopiiriin valtuuston jäsenet).

Asiaa läheltä seuranneena voin myös vakuuttaa, ettei Porilla ole asiassa ketunhäntää kainalossa. Päinvastoin Porikin on joutunut tappelemaan sairaalansa päiväkirurgian asemasta sairaanhoitopiiriin kanssa. Sen lisäksi Porilla on

menossa rankka totuttautuminen uuteen sosiaali- ja terveystoimen yhteistoiminta-alueeseen, mikä syö toimintaresurssit niin tarkkaan, että ”juonittelu” Raumaa vastaan ei ehtisi edes juolahtaa mieleen.

Toinen kiistakapula on Harjavallan sairaalan asema. Harjavallan kaupunkia korpeaa jo ennestään Satalinnan sairaalan alasajo ja nyt näyttää olevan edessä vähitellen toteutettava mielisairaalan toimintojen osittainen siirto Poriin. Asia ei kosketa yksistään Harjavaltaa vaan koko seutukuntaa. Kun on seurannut epätoivoisia yrityksiä löytää Satalinnan sairaalalle uusia käyttötarkoituksia, niin ei ole vaikeaa ennustaa, että Harjavallan sairaalan toiminnan supistaminenkin johtaa vain hölmöläistyypiseen peitonjatkamisoperaatioon, joka ei Poriin rakennettavien uusien sairaalarakennusten myötä ole järkevää porilaisenaan veronmaksajan näkökulmasta.

Vaikka Pori ei Rauman ja sairaanhoitopiirin välisessä kiistassa ole ollut aktiivinen, sen varmastikin pitäisi olla. Terveystoimen järjestäminen ei ole yksinomaan terveyspolitiikkaa, vaan siitä on tehty myös aluepolitiikkaa, mikä poliitikkojen on tosiasiana otettava huomioon. Pori on Satakunnan pääkaupunki, haluttiinpa tai ei. Asema tuo muassaan myös vastuuta. Aktiivisella politiikalla on osoitettava, että Pori haluaa rakentaa maakuntaan yhteistyötä. Asioita ei voi jättää hoitamatta, sillä taakse jätetyt asiat löytyvät ennen pitkää edestä.

Rauman ja Satakunnan sairaanhoitopiirin välille löytyi sopu lokakuussa 2010. Sitä ennen tilanne näytti kuitenkin

erityisen pahalta, sillä Rauma uhkasi jopa siirtymisellä Varsinais-Suomen sairaanhoitopiiriin. Toukokuussa tein esityksen Rauman kaupunginjohtajalle ja kaupunginhallituksen puheenjohtajalle Kristiina Saloselle välittäjien esimisestä kiistaan. Kirjoitin aiheesta seuraavasti Satakunnan Kansaan toukokuussa 2010:

Satakunnan sairaanhoitopiirin ja Rauman kaupungin välisestä kanssakäymisestä voidaan jo käyttää nimitystä konflikti. Allekirjoittaneen on annettu ymmärtää, että Rauman kaupunki on käytännössä jo päättänyt irtisanoutua Satakunnan sairaanhoitopiirin jäsenyydestä ja hakea Varsinais-Suomen sairaanhoitopiiriin jäsenyyttä, ellei 7.6 pidettävässä sairaanhoitopiirin yhtymävaltuustossa tapahdu liiakhdusta siihen suuntaan, että Medi-Rauma – hanke voidaan toteuttaa.

Yhtymävaltuusto ei voine ottaa asiaan kantaa, ellei yhtymähallitus ole tehnyt asiasta esitystä valtuustolle. Yhtymähallitus ei ottanut virallisesti kantaa asiaan tämän viikon maanantaina pitämässään kokouksessa.

Ongelmana on, että tällä hetkellä kummatkin osapuolet puhuvat täysin eri asioista. Rauma tarkastelee asiaa paikallisesta näkökulmasta, sairaanhoitopiirin mielestä kyse on kustannuksista ja lisäksi piiri epäilee potilasturvallisuuden vaarantuvan liian pienessä yksikössä. Porin ja maakunnan kannalta pulma on, että kiista voi laajentua koskemaan jopa maakunnan yhtenäisyyttä.

Kiistan ratkaisemiseksi nyt olisi syytä etsiä sopivaa välittäjää, joka toisi osapuolet yhteisen pöydän ääreen. Välittäjä selvittäisi reunaehdot ja tekisi suhteellisen pikaisen

esityksen, joka tuotaisiin käsiteltäväksi niin sairaanhoitopiiriin kuin myös Rauman kaupungin hallitukseen ja valtuustoon. Riittävän neutraali osapuoli löytynee joko Kuntaliitosta taikka sosiaali- ja terveystieteiden ministeriöstä.

Aloitteentekijänä asialle voi toimia vaikkapa Porin kaupunginhallitus. Vasemmistoliiton kaupunginhallitusryhmä jättää ensi maanantaina kaupunginhallitukselle esityksen, jonka mukaan Pori esittää välittäjän hankkimista kiistan ratkaisemiseksi. Asiasta on keskusteltu raumalaisien kanssa ja he ovat ilmaisseet olevansa kiinnostuneita tämän tyyppisestä etenemisestä.

Loppujen lopuksi Porin ei tarvinnut olla asiassa aktiivinen, vaan Rauma ja sairaanhoitopiiri löysivät itse välittäjän neuvotteluihin.

Maakunnallinen edunvalvonta

Julkisuudessa on monella suulla todistettu, että maakunnalliset edunvalvojat eivät ole hoitaneet tehtäviään. Se näkyy erityisen selkeästi siinä, että Satakunta saa valtiovallan tänne suuntaamia varoja kolmanneksi vähiten kaikista maakunnista. Kirjoitin vastineena perussuomalaisten entisen kansanedustajan (aikoinaan SMP) Anssi Joutsenlahden kirjoitukseen syyskuussa 2010 seuraavasti:

Milloin perussuomalaiset kertovat, mitä politiikkaa he tulevaisuudessa tulevat ajamaan? Tätä kysyi Vasemmistoliiton puheenjohtaja Arhinmäki kesäkuun puoluekokouksessa ja samaa kysyn minäkin luettuani Anssi Joutsenlahden kirjoituksen (SK 2.9).

Kysymys on myös kuluttajansuojasta. Joutsenlahti muistelee kirjoituksessaan 16 000 äänen saalistaan vuoden -83 eduskuntavaaleissa, mutta hyötynä koko potista oli se, että Satakunnan lääni jäi toteutumatta. Samalla Joutsenlahti varmisti, että Satakunta on jäänyt sivuun valtion investoinneista ja olemme tietasioissa pussinperänä.

Satakunnan kehittymistä haittaa maakunnalle tyypillinen keskinäinen nokittelu. Tärkeää olisi nyt ryhtyä rakentamaan todellista yhteistyötä. Kirjoitin aiheesta kesäkuussa 2008 näin:

Heikki Rantala toivoi Porin kaupungilta keskustelunavausta siitä, millaista olisi Porin maakuntapolitiikka (SK 20.6).

Samalla hän syytti Poria ”brezhneviläisen” mielikuvan luomisesta, mikä on hänen mielestään johtanut muut kunnat etäälle maakunnan keskuksesta.

Olen ollut mukana kunnallispolitiikassa vielä sen verran lyhyen aikaa, että Porin ja sen naapurikuntien väliset skismat sekä niiden historia eivät ole minulle täysin valjenneet. Sen sijaan se on helposti nähtävissä, että Poria kohtaan on vahvaa epäluottamusta. Nykyisiä päättäjiä on syytetty siitä, että he ovat toimineet neuvotteluissa ylimielisesti ja katsonet, ettei Pori tarvitse naapurikuntia, vaan naapurit tarvitsevat Poria. Niinpä Jokilaakson kunnan perustamiseen liittyvät selvitykset ovat helposti nähtävissä näpäytykseksi Poria kohtaan.

Heikki Rantalan kirjoituksen ydin on se, että kaupunkeihin liitettävät mielikuvat ovat tärkeitä. Mikäli Porin seudusta syntyy kuva, että alueella riidellään ja kehitys polkee paikoillaan, niin yritykset eivät halua sijoittua tänne, valtiolta ei ohjaa investointejaan Porin seudulle ja asukkaat äänestävät jaloillaan. Valitettavasti yleinen kehitys on ollut juuri tätä viime vuodet. Kehityksen suuntaa on muutettava, maksoi mitä maksoi.

Aivan ensimmäiseksi olisi tehtävä kolme asiaa: a) kaikkien kuntien päättäjien ja virkamiesten tulee omaksuman uudenlainen keskustelutyylä, joka perustuu kumppanin kunnioitukselle; b) keskusteluyhteydet Porin ja naapurikuntien välille on laitettava uuteen uskoon; tämä tarkoittaa säännöllisiä valtuustojen, lautakuntien ja virkamiesten välisiä yhteisseminaareja, joihin sisältyy keskusteluun ”pakottavia” työryhmiä; c) poliittisessa päätöksenteossa tulisi unohtaa kulloisetkin lähestyvät vaalit ja keskittyä toimen-

piteisiin, joilla varmistetaan alueen kehittyminen.

Kun nämä asiat on saatu järjestykseen, on mahdollista ryhtyä yhteiseen toimintaan yhteisen tulevaisuuden puolesta. Laaja Porin ympärille syntyvä kuntaliitos (olipa tulevan kaupungin nimi mikä tahansa) kokoaisi yhteen alueen taloudelliset ja toiminnalliset resurssit sekä antaisi ulospäin vahvan signaalin siitä, että riitelyn ja eristäytymisen aika on ohi.

Kansalaisliike Porin oluttehtaan puolesta

Maakunnalliseen edunvalvontaan kuuluu myös sen puolustaminen, mitä maakunnalla jo on. Keväällä 2009 Porissa kuului kummia: Sinebrychoff Oy oli päättänyt lakkauttaa Porin oluttehtaan, joka oli Pohjoismaiden vanhin edelleen samalla paikalla toimiva panimo. Tuhansilla porilaisilla on ollut suora yhteys oluttehtaaseen ja se on ollut olennainen osa Porin kaupunkikuvaa vuodesta 1853 lähtien.

Kutsuin koolle kansalaisliikkeen maaliskuussa. Liikkeen voimannäyttöihin kuuluivat maaliskuun tapahtuma Eetunaukiolla, missä olivat lähes kaikki porilaiset puolueet puhumassa oluttehtaan puolesta noin 500 ihmisen yleisölle, boikotin julistus Porin oluttehtaan edessä kaatamalla Sinebrychoffin tuotteita viemäriin sekä Porin oluttehtaan ja Karhu-oluen hautajaiset syyskuussa. Kirjoitin oluttehtaasta Satakunnan Kansaan huhtikuussa:

SK:n Alakerrassa (18.4) puututtiin ajankohtaiseen asiaan eli Porin oluttehtaan lopettamispyrkimyksiin. Vesa Paavilainen arveli, ettei Sinebrychoffin johdon päätä enää käännetä. Vielä ei kannata heittää kirvestä kaivoon, mutta silti pitää valmistautua myös pahimpaan.

Oluttehtaan lopettamishankkeessa globaalikapitalismin tunteettomuus näyttäytyy paljaimmillaan. Erinomaisesti tuottava Sinebrychoff haluaa lakkauttaa tehtaan, jonka pystyssä pitämiseen on käytetty miljoonia euroja julkisia varoja. Tehtaan poislähtö ei merkitse vain kymmenien

työpaikkojen häviämistä aina viljapelloilta asti, vaan myös yhden porilaisuuteen olennaisesti kuuluneen asian kylmää hävittämistä.

Kansalaisilla on erinomaiset mahdollisuudet vaikuttaa yksityisen yrityksen toimintaan: päättää ostaa tai olla ostamatta sen tuotteita. Kansalaisliike oluttehtaan puolesta ei ole vielä ottanut Sinebryhoffin tuotteiden boikottia käyttöön, mutta ”ase” on viritetty, varmistin vain on jätetty päälle. Porilaisten kanta on tuotu yrityksen tietoon selkeästi, nyt halutaan antaa sille aikaa miettiä tekojaan yt-neuvottelujen ajan. Samalla toivotaan, että asiasta kiinnostuneet jättäisivät palautetta Sinebryhoffin sivuille.

Mikäli yhtiö toukokuussa päättää lakkauttaa Porin oluttehtaan, on varmistin otettava pois päältä. ”Aseella” uhkaaminen ei auta, mikäli sitä ei käytetä tarvittaessa. Samalla on myös varmistettava, ettei Sinebryhoff ota tehtaan lakkauttamisesta ylimääräistä hyötyä myymällä tonttia vaikkapa kovan rahan asuntotuotantoon. Kaupunki kuitenkin viime kädessä päättää, mitä toimintoja minnekin kaavoitetaan.

Sinebryhoffin tehtyä lakkautuksesta lopullisen päätöksen ja viimeisen Porissa valmistetun olutsäiliöautollisen lähtiessä Porista järjestimme ”hautajaiset”. Oluttehtaan ja Karhu-oluen arkku haudattiin symbolisesti Porin Raatihuoneenpuistoon karhupatsaan alle. Pidin tilaisuudessa seuraavan puheen:

Hyvät Porin oluttehtaan ja Porin Karhu – oluen surusaatueen osallistajat!

On asioita, joihin ihmiset kiintyvät. Kiinnymme läheisiimme, lemmikkeihimme, kesämökkiimme ja niin edelleen.

Voimme kiintyä myös asioihin, jotka kuuluvat olennaisena osana kotikaupunkiimme. Olemme nyt saattamassa viimeiselle matkalleen Porin oluttehdasta ja sen tuotetta, Porin Karhu-olutta.

Kenelläpä porilaisella ei olisi muistoja maltaan makeasta tuoksusta. Itse muistan tuoksun oikein hyvin, kun nuorena miehenä useasti pyöräilin rantaa pitkin.

Sadoilla, mahdollisesti jopa tuhansilla nykyporilaisilla on työkokemusta oluttehtaalta, jossa on valmistettu myös muita virvoitusjuomia kuin olutta. Tehdas on tarjonnut elannon lukuisille porilaisille ja samalla muistoja työyhteisöstä ja sen jäsenistä, pullojen kilinän säestyksellä.

Porin oluttehdas on ollut myös kiinteä osa koko kaupunkia. Itse muistan, kuinka saimme aivan viime vuosiin asti lahjoituksena limonadeja erilaisiin nuorisotapahtumiin, joita olin järjestämässä. Oluttehdas lahjoitti tuotteitaan myös moniin muihin tilaisuuksiin ja oli tukemassa porilaisia tapahtumia, kuten vaikkapa Karhu-viestiä Rautamalta Poriin.

Oluttehdas on omalta osaltaan tukenut porilaista yhteisöllisyyttä ja osoittanut tällä tavalla olevansa osa Poria. Nyt tämä kappale porilaisuutta on häviämässä ja se on se asia, joka tekee meidät surullisiksi.

Porin oluttehdas oli Pohjoismaiden vanhin samalla paikalla alusta asti toiminut panimo. Se perustettiin vuonna 1853, jolloin se aloitti Lager-oluen valmistuksen. Porin Oluttehdas Oy syntyi porilaisten panimoiden yhdistymisen tuloksena vuonna 1928. Porin Oluttehdas kuului Pyynikki-yhtymään vuoteen 1959 asti. Porin Oluttehtaan osake-enemmistö siirtyi Sinebrychoffille 1972. Porin oluttehdas on leimautunut vahvasti Karhuun, sillä yksikön tuotannosta 80 prosenttia on Karhua. Karhua on tehtaalla tehty 1920-luvulta lähtien.

Kun oluiden pullotus siirtyi Sinebrychoffin Keravan tehtaille vuonna 2006, aavistelivat monet sitä, mikä tänään on nyt totta: oluttehdas haluttiin ajaa kokonaisuudessaan alas.

Porin oluttehtaan omistaja Sinebrychoff Oy on vakaavarainen, voittoa tuottava yhtiö. Viime vuonna se saavutti 54 miljoonan euron taloudellisen voiton, eivätkä maailmantalouden heilahtelut ole vaikuttaneet siihen tänäkään vuonna. Sopii kysyä, mikä on riittävä taloudellinen voitto yhtiölle, jotta se ei lakkauttaisi tuottavia toimintojaan ja aiheuttaisi samalla työttömyyttä sekä paikallisten perinteiden häviämistä.

Porin oluttehtaan kohtalon myötä globaalikapitalismi on iskenyt kyntensä myös Poriin. Kasvottomien ja ahneiden kansainvälisten omistajien sijaan me tarvitsimme yhteisöllistä omistajuutta; omistajuutta, joka kunnioittaa paikallisia arvoja ja kantaisi paikallista vastuuta. Nyt työttömyys lisääntyy ja yhteisöllinen porilaisuus kärsii vakavan kolauksen. Ja miksi? Siksi, että kansainväliset omistajat saivat muutama miljoona euroa lisää voittoja entisten

voittojen päälle. Minusta se ei ole oikeudenmukaista.

Mika Waltarin Sinuhe Egyptiläinen sanoo: elämä on kuuma tomu, kuolema on viileä vesi. Viileästä vedestä on Porin Karhu – olutkin alun alkaen lähtöisin; sinne sinä tänä päivänä palaat. Olkoon Porin symboli, Karhu-patsas, hautamonumenttisi.

Hyvästi.

Eläkekeskustelu ja vanhustenhoito

Eri puolilla maailmaa uusioikeistolainen talouspolitiikka on johtanut siihen, että eläkeikää on ryhdytty väkivaltaisesti hilaamaan ylöspäin. Monissa maissa eläkeiän nostot ovat johtaneet vastarintaan, mielenosoituksiin ja lakkoihin. Mutta ei Suomessa. Tosin täälläkin saatiin aikaan melkoinen yhteiskunnallinen keskustelu, kun (nyt jo entinen) pääministeri Matti Vanhanen oli Rukan hangilla hiihdellössään saanut ajatuksen, että alin eläkkeellesiirtymisikä pitää nostaa 65 vuoteen nykyisen 63 vuoden sijasta. Otin kantaa kyseiseen asiaan seuraavasti Satakunnan Kansassa elokuussa 2010:

SK:n pääkirjoitus (29.8) asettuu työnantajien ja hallituksen taakse tukiessaan eläkkeellesiirtymisiän nostamista pakkotoimenpitein eläkeputkien katkaisemisella, osaeläkejärjestelmän lopettamisella ja sairaseläkkeiden ehtojen kiristämällä. SK:n pääkirjoittajan, EK:n ja hallituksen näkemys on, että ihmiset jäävät kiusallaan pois töistä.

Tosiasiassa ihmiset eivät toimi näin. Työ luo sisältöä elämään, mutta vain mielekäs ja terve työ. Mikäli työ on fyysisesti liian raskasta, henkisesti kuormittavaa, työpaikalla esiintyy kiusaamista ja niin edelleen, ei kukaan jaksakaan sellaista hallituksen toivomaan 65 ikävuoteen. Osaeläkejärjestelmä, vuorotteluvapaa, ynnä muut mahdollistavat akkujen lataamisen kesken raskaan työuran. Niiden lakkauttaminen olisi varsinaista hölmöläisten peitonjatkamis-

puuhastelua.

Hallitus teot ovat täysin päinvastaisia kuin puheet. Kuntien terveystaloukselta leikataan resursseja, reumasairaala lakkautetaan, nuoret ja pitkäaikaistyöttömät jätetään vaille työllistämistukea, suomalaisten työntekijöiden sijasta edesautetaan alipalkatun ulkomaisen työvoiman maahantuontia ja niin edelleen. Kaiken tämän jälkeen kehdataan päin naamaa väittää, että yritetään saada ihmiset jatkamaan töissä mahdollisimman pitkään!

Itse asiassa koko eläkekeskustelu on porvarihallituksen suuri harhautus. Tavoitteena ei ole nostaa eläkkeelle-siirtymiskäytäntöä, vaan pienentää maksettavia eläkkeitä. Nykyinen järjestelmä ynnättynä alimman eläkerajan nostoon johtaisi siihen, että eläkkeitä huononnettaisiin ja yksityiset eläkeyhtiöt säästäisivät. Pirullisen ovelaa.

Eläkeiän nostamisella pyritään siis itse asiassa tulevaisuudessa maksettavien eläkkeiden tason heikentämiseen. Nykyäänkin eläkeläisten tulotaso ei ole parhaalla mahdollisella tolalla. Lisäksi vanhusten hoidon taso on maassamme jopa häpeällisen huonossa tilassa. Otin asiaan kantaa Satakunnan Viikossa heinäkuussa 2010 näin:

Pienituloisuudesta ja köyhyydestä puhuttaessa ei voida jättää huomiotta eläkkeitä. Suuri osa eläkeläisistä elää virallisen köyhyysrajan alapuolella. Syynä tähän ovat Ahon porvarihallituksen ja Lipposen ykköshallituksen toteuttamat eläkeleikkaukset. Ahon aikana suoritettiin 3,3 prosenttiyksikön indeksileikkaukset, Lipposen piikkiin

jäivät taitetun indeksin käyttöönotto ja kansaneläkkeen perusosan poisto. Onneksi virheet voidaan vielä korjata, mikäli poliittista tahtoa löytyy.

Eläkeläisten osuus yhteisestä tulonjaosta on heikentynyt. Kun eläkemenot olivat vuonna 1993 14,2 prosenttia bruttokansantuotteesta, niin luku oli vuonna 2006 enää 11,6. Kun reaalipalkat olivat vuosina 1995 - 2006 kehittyneet 26,3 prosenttia, niin eläkkeiden nousu oli vain 4 prosenttia.

Ihminen ei elä kuitenkaan pelkästään leivästä, eivätkä ikääntyneiden asiat ole kiinni yksistään tulonjaosta. Tarvitaan myös turvaa luovia julkisia palveluja. Julkisuudessa on säännöllisin väliajoin tietoja siitä, miten vanhusten hoivaa ja hoitoa laiminlyödään. Entistä suuremmiksi ongelmiksi ovat kasvamassa ikääntyneiden mielenterveys- ja päihdeongelmat, jotka perustuvat yksinäisyyteen ja epätoisuuteen tarvittavasta hoidosta ja hoivasta.

Vaikka kaikki tutkimukset osoittavat, että vanhusten kuntoutus toisi siihen käytetyt varat takaisin vähentyvinä laitoshoidon kuluina, niin kuntoutusta tarjotaan vain työikäiselle väestölle. Vallassaolijat näyttävät ajattelevan, että ”eihän vanhuksista ole enää mitään hyötyä”.

Tälle ajattelulle on saatava stoppi. Mallia voidaan ottaa muun muassa muista Pohjoismaista. Tanskan vanhus-hoitoa pidetään esimerkkinä muille maille. Juuttien hoitomalli perustuu mahdollisimman kodinomaiseen asumiseen, mutta samalla siellä on lähes tuplatan hoitajia ja avustajia Suomeen verrattuna. Kyse onkin arvostuksesta. Suomessa arvostetaan tehokkuutta ja taloudellista voittoa, Tanskassa enemmän ihmistä.

Lapsiperheet

Lapsiperheiden asema on minulle tärkeä jo omakohtaisen kokemuksen kautta, onhan minulla 6- ja 8-vuotiaat lapset.

Asia on monitahoinen ja tärkeää on taata, että kenenkään ei tarvitsisi lykätä taikka kieltäytyä lastenhankinnasta taloudellisista syistä. Lapsilisiä tulisi nostaa ja työelämää muuttaa siten, että kenenkään työura ei vaarannu lastenhankinnan takia.

Kirjoitin asiasta lokakuussa 2010 Satakunnan Kansassa seuraavasti:

SK:n pääkirjoituksessa (17.10) otettiin aivan oikein kantaa lapsiperheiden köyhyyteen. On ristiriitaista, että päättäjien harmitellessa työntekijöiden (veronmaksajien) määrän vähenemistä mitään ei tehdä lapsiperheiden tukemiseksi, vaikka lapsista tulee uusia veronmaksajia. Vai pidetäänkö työperäistä maahanmuuttoa jo lopullisena ratkaisuna?

Lapsiperheiden köyhyysriski lisääntyy, kun lasta kotona hoitava äiti taikka isä sidotaan pitkäksi ajaksi kotiin vailla mahdollisuuksia ylläpitää ammattitaitoaan. Kun lapset ovat niin isoja, että työhön voitaisiin palata, niin ammattitaito on monilla ehtinyt jo karista, eikä kiristyneessä työmarkkinakilpailussa pärjätä.

Yhteiskunnan tuella on pienten lasten vanhemmille luotava mahdollisuus tehdä lyhyttä työpäivää. Työnantajat velvoitettaisiin järjestämään työt siten, että 4-tuntinen työpäivä olisi mahdollinen, päivähoitoa kehitettäisiin mahdollistamaan osa-aikatyöllisyys ja perheiden toimeentuloa

parannettaisiin osa-aikakotihoidon tuella sekä lapsilisien korotuksella ja sitomisella indeksiin.

Näin vanhemmilla olisi mahdollisuus viettää enemmän aikaa lastensa kanssa ja samaan aikaan ylläpitää ammattitaitoaan.

Kunnat, kuntapalvelut ja kuntien rakennukset

Minulla on pitkä kokemus kunnallispolitiikasta. Vuoden 2000 vaaleissa minut valittiin Porin kaupunginvaltuuston jäseneksi, sitä ennen olin ollut neljä vuotta kolmantena varavaltuutettuna. Vuoden 2008 kuntavaalien jälkeen minut valittiin Porin valtuuston ensimmäiseksi varapuheenjohtajaksi.

Vuonna 1992 otin ensimmäistä kertaa osaa kunnallisvaaleihin ja sain tuolloin kasaan 65 ääntä. Pääsin neljäksi vuodeksi kirjastolautakuntaan. Vuoden 1996 vaalien jälkeen minut valittiin koulutuslautakuntaan, missä olinkin kaksitoista vuotta putkeen.

Pohjoismaisen hyvinvointivaltion oleellisin osatekijä ovat laajat julkiset hyvinvointipalvelut. Ne ovat juuri se osa, jota uusoikeistolaisen politiikan turvin on lyöty 1990-luvulta lähtien. Siksi vasemmistolaisen politiikan keskeinen ydin on julkisten hyvinvointipalvelujen puolustaminen.

Itse olen nostanut aktiivisesti julkisuudessa esille, että myös kuntien omaisuudesta, joka muodostuu pääsääntöisesti palvelutuotantoon tarkoitetuista rakennuksista, on pidettävä huolta. Palvelurakennukset ja niiden kunto muodostavat olennaisen osan kuntalaisten hyvinvoinnista.

Otin näihin asioihin kantaa Satakunnan Kansassa huhtikuussa 2009 seuraavasti:

Porin tekninen kaupunginjohtaja Kari Hannus (kok.) perää tuottavuutta ja tehokkuutta Porin kaupungin toimintaan

(SK 6.4). Samalla hän vakuuttaa, että kaupungin talous on sama kuin kunkin henkilökohtainen talous. Kokoomus on aiemmin Porin kaupunginvaltuustossa puhunut samoin äänenpainoin. Olen monesti kysynyt heiltä ohjelmaa siitä, millä tavoin tuottavuutta voidaan parantaa. Esitystä ei ole tullut, enkä usko nytkään sitä kokoomukselta saatavan.

Miksi näin? Siitä yksinkertaisesta syystä, että kaupungin taloutta ei voi määritellä samoin tuottavuuskriteerein kuin yrityksen tuottavuutta, eikä kaupungin taloutta pidä hoitaa samoin kuin kotitaloutta. Esimerkki: jos kunnan varat supistuvat verotulojen ja valtionosuuksien alentuman vuoksi, tarkoittaisi se Hannuksen mukaan sitä, että työntekijöitä pitää vähentää ja pienemmän työntekijämäärän pitää hoitaa sama määrä palveluja kuin aiemmin. Se ei ole mahdollista, sillä esimerkiksi kunnallinen hoiva ja hoito ovat käsityötä, missä pienempi määrä käsipareja tekee vähemmän töitä. Työn taloudellinen tuottavuus kasvaa, mutta palvelujen tuottavuus eli laatu kärsivät.

Mihin se taas johtaa? Mikäli kaupunki ei kykene järjestämään työntekijöiden taikka heidän lastensa ja vanhuksensa terveyttä, johtaa se työntekijöiden työn tuottavuuden heikkenemiseen yrityksessä. Myös perheiden hyvinvointi heikkenee. Kunnat eivät voi laistaa palvelutehtävistään ilman, että se vaikuttaisi heikentävästi koko muuhun yhteiskuntaan. Veroprosentin korotus on parempi ratkaisu kuin työntekijöiden vähentäminen kouluista, päiväkodeista, sairaaloista ja vanhainkodeista.

En kuitenkaan väitä, etteikö kunnallisissa tehtävissä olisi parantamisen varaa. Resursseja hukkaavista käytännöistä pitää päästä eroon, mutta ei kylmällä leikkauslinjal-

la, joka heikentää palvelujen laatua ja määrää.

Krista Kiuru (sd) kommentoi kaupungin taloustilannetta samaisessa lehdessä. Hän halusi säästää kaupungin kiinteistöjen remonteista, ettei tarvitsisi kajota palvelutuotantoon. Suoraan sanoen en ymmärrä, miten remontit ja palvelut eroavat toisistaan. Mikäli lapset ja vanhuksat joutuvat olemaan kosteissa ja ränsistyneissä kouluissa, päiväkodeissa ja vanhainkodeissa, vaikuttaa se negatiivisesti heidän oppimiseensa ja hyvinvointiinsa.

Myöskään kaupungin talouden kannalta Kristan näkemyksillä ei ole vähänkään pidemmällä tähtäimellä positiivista vaikutusta. Kristan linjalla vain kasvattaisimme korjausvelkaa, joka on joskus maksettava.

Porin demarit älähtivät ja kirjoittivat vappuna allekirjoittaneelle vastineen, jota kommentoin näin:

Demariviisikko Kiuru, Anttila, Wahlman, Bergroth-Lampinen ja Vesivalo väittävät seuraavaa (SK 1.5): 1) pitämällä veroprosenttia 25 vuotta 17:ssä varmistettiin, ettei Porista tapahtunut väkikapoa, 2) veroprosentin nostolla voidaan saada tarpeellista liikkumatilaa silloin, kun keinot ovat vähissä, 3) palveluista leikkaamisen sijasta voidaan siirtää sellaisia investointeja, joilla ei ole välitöntä tarvetta ja suoraa työllisyysvaikutusta tässä tilanteessa. Samalla he syyttävät mm. allekirjoittanutta suurin piirtein siitä, että olisin halunnut vastuuttomasti nostella veroprosenttia.

Porin demareilla menevät puurot ja vellit sekaisin. He esittävät käytännössä sitä, että kun kaupungin kiinteistöjen

remontit alkavat olla täysin välttämättömiä, niitä jälleen kerran siirrettäisiin. Se, mitä olen yrittänyt julkisuudessa kertoa, on, että kun veroprosentti pidettiin liian pitkään liian alhaalla, taattiin nykytilanteen synty. Mikäli kaupungin taloudessa olisi koko ajan ollut resursseja ja tahtoa huolehtia kiinteistöjen ajanmukaisesta kunnosta, ei nyt tarvitsisi laittaa demarien tavoin investointeja ja palvelutarpeita vastakkain. Tällä hetkellä korjaamme aiempien virheiden satoa ja keinot rupeavat todellakin olemaan vähissä.

Väitteeseen, että veroprosentin alhaisuus esti väestökadon, totean, että tosiasiat eivät täsmää väitteen kanssa. Kun 2000-luvun alussa Porin veroprosentti nostettiin 17:stä 18:aan, en ainakaan minä havainnut väestöpakoa. Havaitsiko joku muu?

Vihreiden näkemykset kuntapalveluista ovat varsin mielenkiintoiset. Käsiteltäessä Porin kaupungin budjettia vuodelle 2010 Porin vihreiden ryhmäpuheenjohtaja Timo Aro esitti näkemyksen, jonka mukaan kuntataloudessa on edessä menoleikkausten hetki. Tällä linjalla vihreät ovat mukana uusioikeistolaisen talouspolitiikan toteutuksessa, joka merkitsee vain ja ainoastaan heikompiensaisten tuen heikentämistä. Kommentoin Aroa seuraavasti joulukuussa 2009:

Alan olla huolissani Porin vihreiden tilanteesta. Heidän valtuustoryhmänsä totesi Timo Aron suulla maanantain budjettikokouksessa, että se haluaa Porissa toteutettavan menoleikkauksia. Samaan Aro viittaa myös SK:n Yliö

-kirjoituksessa (15.12), missä hän toteaa helpoimman vaihtoehdon olevan karsia tai supistaa muita kuin kaupungin välttämättömiä ydinpalveluja. Samalla hän vakuuttaa, ettei esitä Helsingin kaupunginjohtajan Pajusen (kok.) mallia, missä tehdään lakkautuslistoja.

Mitä ovat Aron ”välttämättömät ydinpalvelut”? Pajunen esittää lakkautettavaksi kirjastoja, nuoriso- ja liikuntatiloja. Budjettipuheenvuorossaan Aro totesi, että kuntalaiset pitävät kulttuuripalveluja vähäarvoisimpina kuntapalveluina. Kuntalaisen henkiinjäämisen näkökulmasta mikään näistä palveluista ei ole välttämätön, joten ne voinee Aron (ja vihreiden) mielestä lakkauttaa.

Aro kannattaa tarvelähtöistä ulkoistamista. Yliönsä aluksi hän puhuu Raaseporin tiestä, joka ei kuitenkaan ole Porin tie. Silti Raaseporin osa eli Karjaa ajautui itsenäisenä vakaviin talousvaikeuksiin toimimalla Aron esittämällä tavalla. Kaupunki ulkoisti terveydenhoitonsa Folkhälsanille. Seurauksena olivat valtavat kustannukset, jotka ajoivat Karjaan pakkokuntaliitokseen.

Aro toivoo vajaakäytössä olevien rakennusten käytöstä luopumista, palvelupisteiden yhteiskäyttöä sekä samankaltaisten toimintojen ja palvelujen yhdistämistä. Toivon, että Aro laatii näistä asioista Poria koskevan listan, jotta keskustelua voidaan jatkaa. Pelkään, että lista kuitenkin jää lyhyeksi.

Aron kirjoittelussa on vuosien ajan ollut iso musta piste: hän ei anna yhteiskunnalliselle tulojaolle mitään painoarvoa. Niinpä hän olettaa (puheenvuoronsa perusteella), ettei kunnille ole tulossa lisätuloja miltään suunnalta.

Vasemmistoliitto on toistuvasti tuonut esille, että val-

tion pitää rahoittaa julkisia hyvinvointipalveluja aiempaan malliin. Valtion osuutta rahoituksesta on kuitenkin hilattu voimakkaasti alas; vaikutus esimerkiksi Porin koulutoimen vuoden 2007 tilinpäätöksessä oli 7 miljoonaa euroa, joka kunnan piti rahoittaa. Rahat ovat hupenneet siksi, että rikkaille on myönnetty huomattavia veronalennuksia. Kun pääoma- ja palkkatulojen verotus saadaan samalle tasolle, niin jo rupeaa löytymään lisäeuroja julkisiin palveluihin.

Suomessa käydään nykyään, lähinnä poliittisella tasolla, laajaa keskustelua tulevaisuuden kuntasektorista. Etupäässä demarit ja kokoomus ovat sitä mieltä, että kuntien määrää tulee voimakkaasti vähentää. Keskusta taas haluaisi säilyttää laajan kuntakentän, pääsääntöisesti kuitenkin siksi, että heillä ovat lähestulkoon kaikki pienet kunnat” omassa hanskassa”. Itse suhtaudun kuntaliitoksiin (joista siis tässä koko ajan on kyse) seuraavasti:

Suuri on kaunista, myös kuntakentällä, julistaa SK:n pääkirjoitus (9.7) Elinkeinoelämän keskusliiton uuden toimitusjohtajan Mikko Pukkisen suulla. Pääkirjoituksen mukaan kuntaverojen tasausjärjestelmä ylläpitää ei-elinkeelpoisia kuntia. Kuitenkin tasausjärjestelmän idea on varmistaa, että kuntapalvelut (koulutus, terveydenhoito, sosiaalipalvelut, jne.) taataan suurin piirtein tasapuolisesti kaikille suomalaisille. Kunta ei ole yritys, vaikka Elinkeinoelämän keskusliitto niin kovin mielellään haluaisi asian ymmärtää.

Kuntien muodostaminen esimerkiksi työssäkäyntialu-

eiden mukaisiksi voisi kyllä olla järkevää politiikkaa, sillä siten kunnasta toiseen työssäkävien palvelut voitaisiin järjestää tehokkaammin ja vähentää nykyistä byrokratiaa. Samaten kulurasitus kuntien kesken jakaantuisi tasaisemmin. Tällä hetkellä maakunnan keskuskunta ja sen veronmaksajat rahoittavat muun muassa kulttuuri- ja liikunta-palveluja, joita myös lähikuntien asukkaat käyttävät.

Samalla, kun työssäkävintialue muodostuisi kuntien perustaksi, tulisi lainsäädännöllisesti varmistaa, että peruspalvelut säilyvät lähipalveluina, eikä niitä keskitetä uuden suurkunnan keskusta. Esimerkiksi Suomen alimitoitettua terveydenhoidon rahoitusta on paikattu siirtämällä palvelut yhä kauemmas ja kauemmas niiden käyttäjistä. Sama pätee kouluihin, joita on surutta lakkauteltu periaatteella ”suuri on kaunista”.

(Satakunnan Kansa heinäkuussa 2010)

Kirjastot ja oma projektityö

Kannukseni politiikkaan ansaitsin viimeistään vuonna 1998, kun vedin porilaista kirjastoliikettä. Porin kirjastolautakunta päätti tuolloin esittää peräti kuuden sivukirjaston lakkautusta ”kertalaukauksella” ja kaupunginhallitus hyväksyi hankkeen. Kirjastoliike keräsi tuhansittain nimiä puolustaakseen kirjastoja sekä järjesti useita tempauksia kirjastojen puolesta.

Kirjastot kuitenkin lakkautettiin valtuuston äänestäessä asiasta kaksi kertaa. Lakkautetut kirjastot olivat Pormestarinluoto, Väinölä, Vähärauma, Kaanaa, Kyläsääri ja Toejoki. Kirjastoliikkeen ja samaan aikaan pienten koulujen puolesta toimineen liikkeen yhteisvaikutuksesta tapahtui Porin kunnallisvaaleissa vuonna 2000 muutoksia puolueiden välillä ja erityisesti puolueiden sisällä. Tämä muutti kaupungin toimintatapoja demokraattisempaan suuntaan.

Itse jatkoin toimintaa kirjastojen puolesta käynnistämällä erilaisia työllisyysprojekteja, joiden turvin perustettiin Pormestarinluodon, Väinölän, Kaanaan ja Vähärauman kirjastot uudelleen; nyt vain kirjatupa-nimisinä. Näistä Pormestarinluodon ja Väinölän kirjatuvat toimivat edelleen.

Otin joulukuussa 2009 Satakunnan Kansassa kantaa Länsi-Porin kirjaston puolesta seuraavasti (Porin alueista Länsi-Pori on ylivoimaisesti suurin alue, missä omaa aluekirjastoa ei ole):

Vihreiden valtuutetun Marika Nirhamon mukaan sivukirjastojen rooli on muuttunut (SK 4.12), eikä siksi ole tarvetta Länsi-Porin omaan kirjastoon. Nirhamon mielestä on parempi käydä hoitamassa kirjastoasiat keskustassa, koska ”niin monien asioiden vuoksi on jo kuljettava keskustaan”.

Vetäessäni vuonna 1998 liikettä sivukirjastojen, myös Vähärauman kirjaston, puolesta vetosimme kirjastojen merkitykseen heille, jotka eivät omista autoa. Lapsille, vanhuksille ja työttömille ei kulku keskustaan ole niin vaivatonta kuin Marika antaa ymmärtää. Vetosimme myös siihen, että kirjastot toimivat alueillaan yhteisinä kokoon-tumispaikkoina, joiden ympärille on mahdollista rakentaa yhteisöllisyyttä. Yhteisöä tukevat lähipalvelut vähentävät myös ilmastomuutosta aiheuttavaa autoliikennettä.

Marikan mielestä ”lasten iltistyyppiseen oleiluun lähikirjastoissa tarjoavat monipuolisemman ratkaisun monitoimitalat”. Kuitenkin toive Länsi-Porin oman kirjaston saamiseksi perustuu nimenomaan suunnitelmiin Länsi-Porin monitoimikeskuksen rakentamiseksi, jonka ydin-toimintaa olisi juuri kirjasto. Käytännössä Marika Länsi-Porin kirjastoa vastustaessaan vastustaa myös kyseistä monitoimitaloa.

Heinäkuussa 2010 kirjoitin Satakunnan Kansassa, vastauksena asianajaja Jouko Kauppilan kolumniin, omasta projektityöstäni seuraavasti:

Porilainen asianajaja Jouko Kauppila syyllistyy vääristelyn tiedon levittämiseen kolumnissaan (SK 24.7). Viitaten

selvästikin allekirjoittaneeseen hän kirjoittaa ”Muutoin Pori saa elätettäväkseen... vasemmiston puuhapettereiden lisäksi”.

Vastoin Kauppilan viljelemää käsitystä en ole ikinä ollut kunnan palkollisena, vaan olen vuoden 1998 joulukuusta lähtien työskennellyt Pormestarinluodon asukas-yhdistyksen työllisyysprojektin vastaavana ja palkkarahat ovat tulleet TE-keskukselta (nykyisin Ely-keskus) eli työministeriön varoista. Kaupunki tukee toki hanketta muiden työntekijöiden ja työllistettyjen osalta. Laskin kerran, että kaupungin osuus kaikista hankkeen kustannuksista oli kahden prosentin luokkaa.

Työllisyysprojekti hyödyttää kaupunkilaisia. Luomme lähipalveluja Pormestarinluodon, Väinölän ja Kaanaan lähiöihin, joissa kaupungin palveluja ei paljonkaan ole. Esimerkkejä palveluista ovat kirjastot, asukastuvat, nuk-keteatteri, kaupunkipyörä-hanke ja pyörien kierrätystoiminta, siivouspalvelu sekä ilkeiden ehkäisy partiotoiminnan myötä.

Kaupungin saama taloudellinen hyöty on merkittävä. Työministeriön neuvottelevan virkamiehen Pekka Tiaisen laskelmien mukaan kukin kaupunki hyötyy pitkäaikais-työttömän saamisesta työllistämisen kautta ansiopäivärahan piiriin 2 vuoden ja 8 kuukauden aikana runsaat 13 000 euroa. Esimerkiksi vuonna 2008 projektistamme pääsi ansiopäivärahalle 20 ihmistä, hyöty kaupungin taloudelle siis lähivuosien aikana päälle 260 000 euroa. Puhumatta-kaan siitä hyödystä, mitä työllistetyt itse ovat saaneet.

Työttömyyden nujertaminen

Työttömyyden nujertaminen on varmasti Suomen ja koko maailman tärkeimpiä yksittäisiä haasteita. Työssäni olen avittanut asiaa jo runsaat kaksitoista vuotta.

Työttömyyden voittamisessa täytyy muistaa, että meillä on noin 150 000 vaikeasti työllistyvää ihmistä. He muodostavat juuri sen ihmisryhmän, jonka kanssa olen työskennellyt suurimman osan työuraani. Heistä suurin osa on työllistettävissä niin kutsuttuihin ”matalan kynnyksen” työpaikkoihin pääasiallisesti yhdistyksiin. Näin kommentoin asiaa heinäkuussa 2009 Satakunnan Kansassa:

Kolumnissaan tutkija Heikki Rantala (SK 29.7) puuttuu asiaan, mistä olen tehnyt graduni, eli kolmannen sektorin työllistämistoimintaan. Hän nostaa esille Jeremy Rifkinin näkemykset automaation aiheuttamasta työn vähenemisestä ja työelämän ulkopuolelle putoavista.

Laman aikana työn tuottavuus nousee rajusti. Työntekijöistä revitään irti enemmän ja tuotannon tehostamiseksi otetaan käyttöön uudenaikaisempia koneita sekä keskitetään tuotantoa. Kaikki työntekijät eivät pysty hankkimaan uutta ammattia taikka jaksa fyysisesti ja henkisesti entistä rasittavampaa työtä ja jäävät pysyvästi työelämän ulkopuolelle. Kehitys kulkee vääjäämättä kohti suurempaa työttömyyttä. Pahimmassa tapauksessa kymmenen prosentin työttömyyttä ruvetaan tulevaisuudessa pitämään normaalina.

Vaihtoehtoja on. Rantala esittelee Rifkinin näkemystä,

että kolmannella sektorilla tehtävästä vapaaehtoistyöstä palkittaisiin verovähennyksin, jolloin vähemmilläkin tuloilla tulisi toimeen.

Tämä on kuitenkin liian monimutkaista. Jo nyt kolmannelle sektorille eli yhdistykseen on tukityöllistämiseksi varoin luotu viimeisten 11 vuoden aikana 20 000 uutta, normaalia työpaikkaa. Pääsääntöisesti tämä on tapahtunut työllistämiprojektien puitteissa. Projektien ansiosta ihminen on ollut hyödyllisessä työssä sen sijasta, että hänelle olisi maksettu rahat kotiin. Tutkimusten mukaan työ elvyttää ihmistä. Näin tukityöllistämistoimien ansiosta sosiaali- ja terveystoimen kulut ovat vähentyneet.

Voidaan siis helposti päätyä lopputulokseen, että loppujen lopuksi yhteiskunta ei maksa mitään siitä, että kolmas sektori luo uusia työpaikkoja. Veronmaksajat puolestaan ovat hyötynet niistä palveluista, joita työllistetyt ovat luoneet.

Sopii esittää kysymys, miksei luoda järjestelmää, missä kaikilla työttömillä olisi oikeus tukityöpaikkaan ja jos-sain vaiheessa myös velvollisuus ottaa osaa työtoimintaan. Ei ole oikein, että työkykyiset saavat korvausta tekemättä sen eteen omaa osuuttaan. Toinen asia taas on, että työttömänä on kymmeniätuhansia ihmisiä, jotka eivät tosiasiallisesti ole työkykyisiä. Heidän osaltaan ainoa oikea ratkaisu on eläke.

Vaikeasti työllistyvät ihmiset pystyvät myös antamaan yhteisen hyvän puolesta paljon, mutta se edellyttää yhteiskunnan panostusta. Porvarihallitus ei tätä kuitenkaan

ymmärrä, kuten käy ilmi Satakunnan Kansassa elokuussa 2010 julkaistusta kirjoituksestani:

Hallituksen ensi vuoden budjettiesityksen epäoikeudenmukaisin osa on työllisyysmäärärahojen tiputtaminen 552 miljoonasta 530 miljoonaan euroon. Vähennys aiheuttaa tulevaisuudessa pulmia syrjäytymisen vuoksi. Se taas maksaa enemmän kuin nyt haettava ”säästö”.

Työssäni työllisyysprojektin vetäjänä olen huomannut, että talouslama on heittänyt pitkäaikaistyöttömyyteen ison joukon työkykyistä väkeä, joka kireäksi vedetyillä työmarkkinoilla ei löydä töitä. Toinen ryhmä ovat nuoret, jotka ovat juuri tulleet taikka tulossa työmarkkinoille. Heidänkin on vaikeaa löytää itselleen vähänkään pysyvämpää paikkaa.

1990-luvun laman yksi seuraus oli, että tuolloin työmarkkinoille tulleista nuorista on nykyään muita ikäluokkia suurempi osa käytännössä pysyvästi ulkona työmarkkinoilta. Samaten suuri joukko työmiehiä ja – naisia ajautui vuosikausien työttömyyden johdosta terveydellisiin ongelmiin ja ovat nyt joko eläkkeellä taikka työttömyyskortistokierteessä.

Eduskunnan tulisi nyt nähdä hallitusta pidemmälle ja korjata suuren rakenteellisen vajeen työllisyysmäärärahoissa. Seuraava veronmaksajien sukupolvi kiittää meitä; nykyisistä työttömistä puhumattakaan.

Työttömien työllistämisen lisäksi on muistettava, että työttömien keskuudessa on paljon heitä, jotka eivät enää

kykene töihin. He eivät pääse eläkkeelle, koska yksityisten eläkevakuutusyhtiöiden ja Kelan lääkärit ilmoittavat potilasta näkemättä, että tämä kykenee töihin. Otin asiaan kantaa Satakunnan Kansassa maaliskuussa 2008:

Nimimerkki ”Epätietoinen” puuttui tärkeään ongelmaan (SK 2.3.). Työssäni työllisyysprojektin vetäjänä olen havainnut, että työttömien joukossa on runsaasti käytännössä työkyvyttömiä, mutta heidän on erittäin vaikeaa päästä työkyvyttömyyseläkkeelle, sillä lääkärit eivät halua kirjoittaa sairauslomia työttömille. Taustalla vaikuttaa se, että yksityiset eläkevakuutusyhtiöt eivät halua itselleen ”lisärasitteita” uusista eläkeläisistä.

Muun muassa allekirjoittaneen aloitteesta Porin kaupunki on käynnistämässä hanketta, jonka tarkoituksena on käydä läpi jokaisen pitkäaikaistyöttömän terveydentila. Osalle työttömistä ratkaisuna on työkyvyttömyyseläke, osan taas on mahdollista siirtyä työelämään kuntoutuksen kautta. Tosin tämä vaatii myös tuettua työllistämistä.

Jotta sinun, nimimerkki ”Epätietoinen”, asiaasi voitaisiin kaupungin toimesta ryhtyä viemään eteenpäin, pyydänkin sinua ottamaan yhteyttä allekirjoittaneeseen.

Lakot

Elinkeinoelämän keskusliitto on, ilmeisesti porvarihallituksen hiljaisen hyväksynnän ansiosta, ottanut kannan, että keskitettyjä tulopoliittisia kokonaisratkaisuja eli tupoja ei enää tehdä. Työnantajien jääräpäinen kanta on johtanut lakkojen lisääntymiseen. Otin kantaa ahtaajalakkoon maaliskuussa 2010:

SK:n pääkirjoituksessa (20.3) kaadetaan pääasiallinen vastuu ahtaajalakosta työntekijäpuolelle. Kuitenkin AKT:n tavoitteena oli saada työntekijöille aikaan parempi turva irtisanomisten varalta ja pieni askel siihen suuntaan mentiin. Olisi omituista, jos ammattiliitot eivät ajaisi jäsentensä etuja.

Vastuuta on syytä kaataa myös työnantajapuolelle. Kun taloudella pyyhkii hyvin, yritykset kyllä keräävät voittoja ja omistajat osinkotuloja. Millään tavalla ei varauduta taloustaantumaa, koska perusajatuksena on, että työntekijät ovat taantumassa ja lamassa aina maksajia. Olisi syytä säätää laki, joka velvoittaa yritykset laittamaan osa tuotostaan rahastoon, millä työntekijöiden asema turvattaisiin myös huonoina aikoina.

Ahtaajalakon osalta erityisen poikkeuksellista oli se, että rikkurityövoimaa ryhdyttiin värväämään suurin joukoin. Ei siis ollut mikään ihme, että Kotkan satamassa tunteet kuohahtivat ylitse. Eräskin AKT-aktiivi nimitti työntekijöiden yhteisrintamaa hajottavia rikkureita kyykäärmeiksi.

Siinä pääkirjoitus on oikeassa, että ”koko neuvottelu-

järjestelmää pitää tarkastella uudelleen”. Elinkeinoelämän keskusliitto on ottanut tiukan asenteen, että tupo-neuvotteluja ei enää käydä. Tässä suhteessa järjestelmää pitäisi totisesti tarkastella uudelleen, sillä tupojen ansiosta on lakot pitkälti kyetty välttämään. Niissä pystyttäisiin neuvottelemaan muun muassa muutosturva-asiat kohdilleen, sillä AKT ei suinkaan ole ainoa liitto, missä jäsenistö tarvitsisi paremman turvan uhkaavan työttömyyden varalta.

Yliopistot, akateeminen vapaus ja lukukausimaksut

Olen suorittanut kaksi yliopistollista loppututkintoa. Luin itseni yhteiskuntatieteiden maisteriksi vuonna 2006 pääaineena sosiaalipolitiikka. Vuonna 2010 päädyin jo toisen kerran yhteiskuntatieteiden maisteriksi, tällä kertaa pääaineena oli sosiaalityö. Samalla pätevyädyin sosiaalityöntekijäksi.

Yksi osa uusoikeistolaista politiikkaa on ollut yliopistojen ja koko opiskelukentän alistaminen elinkeinoelämän palvelukseen. Kommentoin asiaa kesäkuussa 2010 Satakunnan Kansassa näin:

Suomi on noussut hyvinvoivien valtioiden joukkoon pitkälti laadukkaan tutkimuksen ja kehitystyön ansiosta. Tässä asiassa yliopistoilla on ollut keskeinen rooli. Siksipä onkin ollut hämmentävää seurata, miten yliopistojen taloustilanne on vuosi vuodelta heikentynyt, erityisesti nykyisen hallituksen aikana.

SK:n pääkirjoituksen (12.5) mukaan elinkeinoelämä tuntuu olevan yliopistojen rahoitustilanteesta erityisen huolissaan. Itse asiassa elinkeinoelämälle nykyinen tilanne sopii oikein hyvin.

Tähän asti yliopistojen akateeminen vapaus on turvattu sillä, että valtio on verottanut kaikkia tasapuolisesti ja jakanut sitten yliopistoille tarvittavat määrärahat. Kun suur-yritysten ja rikkaiden verotusta on 90-luvulta lähtien roimasti alennettu, ovat muun muassa yliopistoille suunnatut

resurssit heikentyneet. Sen sijaan tarjotaan amerikkalaista mallia, missä yliopistot kerjäävät rahansa talouselämältä, joka sanelee yliopistoille, mitä niiden tulee tutkia ja kehittää. Akateeminen vapaus on tästä mallista kaukana.

Oma lukunsa on vielä sekin, että porvarihallituksen asettama työryhmä on esittänyt lukukausimaksuja korkeakouluihin. Mikäli nykyinen hallituskoalitio saa jatkaa, on tuo visio varmasti totta jo seuraavan eduskunnan aikana.

Euroopan Unioni

Vuonna 1994 käytiin Suomessa kiivasta keskustelua Euroopan Unionista. Asiasta järjestettiin kansanäänestys ja toimin EU-jäsenyyttä vastustaneessa kansanliikkeessä. Kävin puhumassa lukuisissa eri tilaisuuksissa, joita järjestettiin muun muassa kouluissa.

Tällä hetkellä näyttää siltä, että EU-jäsenyyttä vastustaneet olivat pääsääntöisesti oikeassa EU:ta kohtaan osoittamassaan kritiikissä. Esimerkiksi EU:n perustuslakia ajettiin Suomessa ja koko Unionissa kuin kääremättä pyssyyn. Kansalle ei annettu mitään tietoa, vaan asia hyväksytettiin eduskunnassa kaikessa hiljaisuudessa. Tiedotusvälineetkään eivät tuntuneet olevan kiinnostuneita perustuslain hyväksymisestä.

Kommentoin EU-perustuslakia seuraavasti joulukuussa 2008 Satakunnan Kansan sivuilla:

SK:n pääkirjoituksessa (20.12) lobattiin Olli Rehniä (kesk.) EU:n ulkoministeriksi ja samalla pidettiin välttämättömänä, että irlantilaiset hyväksyvät EU:n perussopimuksen eli Lissabonin sopimuksen, millä uudet EU:n presidentin ja ulkoministerin virat perustetaan.

Olli Rehn on ehkä kyvykäs hoitamaan EU:n ulkoministerin pestiä, mutta ennen sen pohtimista lienee syytä käyttää hetkinen sen pohdintaan, mitä seurauksia Suomelle EU:n uudesta perussopimuksesta on.

Ensinnäkin perussopimus on käytännössä EU:n perustuslaki, sillä sen ensimmäisellä sivulla todetaan, että tällä

perustuslailla perustetaan Euroopan Unioni. Puhumalla perussopimuksesta pyritään hämäämään eurooppalaisia, joista ranskalaiset ja hollantilaiset ennättivät kumoamaan lain ensimmäisen version kansanäänestyksessä. Toisesta versiosta pääsivät äänestämään vain irlantilaiset, kun muualla perustuslaki vietiin läpi ilman kansalaiskeskustelua.

EU:n perustuslaki on jäsenvaltioiden perustuslakeja ylempällä tasolla ja ylittää siis myös Suomen perustuslain. EU:n version hankalia kohtia Suomen näkökulmasta ovat kohdat, joissa jäsenvaltioiden politiikat yhtenäistetään. Nähdäkseni riskialttiimmat kohdat ovat ne, joissa lähdetään jäsenvaltioiden ulko- ja puolustuspolitiikan yhtenäistämistä sekä talous-, työllisyys- ja sosiaalipolitiikan yhtenäistämistä. Lisäksi Euroopan keskuspankin ainoaksi tavoitteeksi asetetaan inflaation vastustaminen, mikä perinteisesti on tarkoittanut työllisyystavoitteiden polkemista.

EU:n Lissabonin perussopimuksen eli perustuslain hyväksymisessä ei siis ole kyse vain suomalaisen saamisesta muutamaksi vuodeksi EU:n ulkoministeriksi, vaan siitä, että ajan myötä EU:lle synnytetään yhtenäiset puolustusvoimat ja että sosiaalipolitiikassa siirrytään pois tasa-arvoa ajavasta mallista kohti markkinat ensisijaiseksi asetavaa mallia. Se taas tarkoittaa sitä, että jossain vaiheessa suomalaiset sotilaat joutuvat ulkomaille puolustamaan suurten eurooppalaisten yhtiöiden ”oikeutta” kehitysmaiden raaka-ainevaroihin ja että jatkossa ihmiset saavat tulla toimeen pääsääntöisesti omillaan, mieluiten pääomillaan.

Kreikka-laina ja pankit

Porvarihallituksen läpiajama esitys lainasta Kreikalle synnytti Suomessa valtians keskustelun. Vasemmistoliitto muistutti, että itse asiassa laina ei edes hyödytä Kreikan kansaa, vaan ainoastaan lainan Kreikalle myöntäneitä pankkeja. Kommentoin asiaa Satakunnan Kansassa toukokuussa 2010 näin:

Vastaava päätoimittaja Jouko Jokinen syytti Kreikan lainasiassa pankkeja syyttäviä populisteiksi (SK Jälki-istunto 16.5). Jokiselta on nähtävästi jäänyt huomaamatta se, että jopa lama-aikana suomalaispankit ovat tehneet miljardien suuruisia voitollisia tilinpäätöksiä. Pankit keräävät suuret ”palvelu”-maksut ja nostavat niitä nähtävästi ilman minkäänlaisia rajoituksia. Näin pankit ovat taanneet kohtuulliset pankkilainojen korot.

Se, mikä kansalaisia eniten kismittää pankkien toiminnassa Kreikan osalta, on se, että pankit elävät itse itselleen luomassa sosialismissa ja kaikki muut ovat jääneet soittellemaan lehdellä. Tappiot ”sosialisoidaan”, kun niitä joskus sattuu, voitot yksityistetään.

Miten tämä on ollut mahdollista? Otanpa esimerkin Porista. Kun kaupunginhallituksessa käsitellään laina-asioita, niin suuri osa pöydän ympärillä istuvista päättäjistä joutuu jäävämmään itsensä, kun on suoraan tekemisissä pankkien hallinnon kanssa. Jos tilanne menee vielä vähän pidemmälle, ei kaupunginhallitus kykene enää käsittelemään kyseisiä asioita.

Jos tilanne Porissa on tämä, niin mitkä mahtavat olla

politiikan eliitin ja pankkimaailman kytkökset ns. ”suures-
sa maailmassa”?

Vasemmistoliitto on esittänyt kansanpankin perusta-
mista. Se onkin ainoa tapa saada jotain järkeä nykytilan-
teeseen. Nykyään pankit kiristävät valtioita sillä, että koko
pankkisektori voi romahtaa jonkin yksittäisen kriisin seu-
rauksena. Mikäli Euroopassa olisi entisenlainen valtion-
pankkijärjestelmä, olisi kiristysten vaikutus huomattavas-
ti heikompi.

Nato

*Euroopan Unionin perustuslain, joka siis on myös Suomes-
sa voimassa, myötä maattamme ollaan viemässä entistä lä-
hemmäksi yhteistä eurooppalaista puolustuspolitiikkaa.
Se taas tullaan näillä näkymin toteuttamaan sotilasliitto
Naton puitteissa.*

*Otin seuraavalla tavalla kantaa helmikuussa 2009
Kansan Uutisten palstoilla kokoomuksen Kimmo Sasin
eduskunnassa esittämiin näkemyksiin. Samalla komment-
toin (etuajassa) vuonna 2010 ilmoille ryöpsähtänyttä kes-
kustelua varusmiesarmeijasta versus ammattiarmeija:*

Kokoomuksen Kimmo Sasin yritys tukea puolustusrahojen ylenmääräistä nostamista sillä, että toinen vaih-
toehto on sitten liittyä Natoon, oli epätoivoinen. Natohan
edellyttää, että sen jäsenvaltiot käyttävät puolustusrahoihin
kaksi prosenttia bruttokansantuotteesta, mikä Suomessa tarkoittaisi noin miljardin euron lisäpanostusta
vuositasolla. Kun tiedetään, että Suomi on ollut Euroopan
Unionissa alusta alkaen kiltti mallioppilas, joka on tehnyt
kaiken, mitä isovelji määrää, niin ei vaadi sen suurempia
ennustajanlahjoja, että voi sanoa saman tapahtuvan myös
Natossa.

Puolustusministeriö on pitkään ollut valtionhallinnossa
lellikkilapsen roolissa. Kun Suomessa oli edellisen porva-
rihallituksen aikana talouslama, oli puolustusministeriö
ainoa ministeriö, jonka määrärahat vuodesta toiseen vain
kasvoivat. Tämä perustui tietysti siihen, että suoritettiin
Hornet-hävittäjien osto-operaatio, minkä ansiosta Suomen

puolustusvoimat käytännössä sidottiin Natoon ja USA:han, sillä ilman jenkeiltä saatavia varaosia ei hävittäjiä olisi voitu kovin kauan käyttää.

Monissa Euroopan maissa on siirrytty ammattiarmeijaan, myös Ruotsissa on tämän suuntaista pyrkimystä. Ennen kaikkea armeijoiden ammattimaistaminen liittyy Naton vaatimuksiin, sillä nykyaikainen sodankäynti edellyttää mahdollisimman nopeasti liikkeelle lähteviä ja teknologisoituja joukko-osastoja.

Suomessakin on aloitettu keskustelu yleisen asevelvollisuuden lopettamisesta ja siirtymisestä ammattiarmeijaan. Mikäli se toteutuu, olisi se käytännössä jälleen yksi askel kohti Nato-jäsenyyttä.

Kimmo Sasin tähän kirjoitukseen tekemään vastineeseen laadin uuden vastineen maaliskuussa 2009:

”Jos haluat rauhaa, valmistaudu sotaan”. Näin ajattelee koomuksen kansanedustaja Kimmo Sasi (KU 10.3). Hänen mukaansa ”...valtiojohdon tehtävä..., että maamme itsenäisyys ja kansalaisten turvallisuus voidaan kaikissa tilanteissa turvata. Jos Suomella on uskottava itsenäinen puolustus, on se riittävä tämän tavoitteen saavuttamiseen”.

Turvallisuus voidaan taata monin tavoin. Yksi on jenkityyli, missä hankitaan riittävä määrä aseita ja käytelläänkin niitä silloin tällöin, että naapurit varmasti pelkäävät. Toinen on naapurikansojen kanssa yhteistyötä hakeva tyyli, missä aktiivisin toimenpitein osoitetaan, että toisella ei ole mitään pelättävää meidän suunnaltamme.

Mikäli Sasin tyyliin liittoudutaan Naton kanssa, niin mitä se kertoo venäläisille? Ainakin sen, että me valmistaudumme sodankäyntiin Venäjän kanssa, sillä Nato, jos mikä, koetaan Venäjällä vastapuoleksi. Näin varmistetaan, että vastakkainasettelu jatkuu ja asevarustelu kiihtyy. Varminta olisi pysyä toisen maailmansodan jälkeen omaksutulla linjalla, mikä on taannut rauhan ja talouskasvun, kun ei ole tarvinnut hakata päätä Karjalan mäntyyn.

Sasin mukaan Naton 26 jäsenmaasta 5 noudattaa kahden prosentin suositusta puolustusmäärärahojen osuudesta bruttokansantuotteesta. Nato-maana Suomi olisi varmasti se kuudes, niin kiltisti on maassamme EU-määräyksiä alusta asti noudatettu.

Sasi luottaa siis aseiden voimaan. Eikä ihme, sillä muutaman vuoden takaisten tietojen mukaan hänellä on isoja osakesijoituksia aseiteollisuusfirmoihin.

Afganistanin sota

Suomi on mukana Afganistanin sodassa. Nähdäkseni kyse on siitä, että Suomi ja erityisesti ulkopolitiikassa päävas- tuun itselleen hamunnut kokoomus haluaa osoittaa uskol- lisuuttaan USA:lle. Puhuin asiasta seuraavasti 23.10.2010 Porissa pidetyssä YK:n viikon rauhantapahtumassa:

Nykyhallitus, missä majailevat kokoomus, keskusta, vih- reät ja ruotsalaiset, on sen sijaan valinnut kovemman lin- jan. Ilman YK:n suomaa mandaattia, USA:n liittolaisena on rynnäty Afganistaniin; käytännössä tukemaan maan nykyistä hallitusta. Se taas on edellyttänyt laajaa osallistu- mista sotatoimiin talebanien sissiliikettä vastaan; periaat- teessa siis samalla tavalla kuin Neuvostoliitto aikoinaan maan miehittäessä Afganistanin vuonna 1979.

Afganistanin operaatiota on perusteltu sillä, että näin varmistetaan maan siirtyminen demokratiaan, naisille taa- taan ihmisoikeudet ja niin edelleen. Miten sitten asiasta kirjoittaa Afganistanissa syksyllä tutustumassa ollut Reko Ravela? Suomen Afganistan- eli ISAF-joukot ovat Poh- jois-Afganistanissa Mazar-i-Sharifissa ja sitä ympäröiväs- sä Balkhin maakunnassa. Sitä hallitsee kuvernööri Noor Atta Muhammed.

Kyseinen kuvernööri Atta on kerännyt hämmästyttä- vän määrän omaisuutta. Hänen omistuksessaan on lukui- sia kauppakeskuksia ja markkinapaikkoja, teollisuusalue, öljy-yhtiö huoltoasemineen, kaksi yksityissairaalaa ja ra- kenteilla oleva valtava asuinalue kaupungin eliittiä varten.

Reko Ravelan mukaan Attan omaisuus perustuu suurelta osalta valtion omaisuuden anastamiseen; lähinnä valtion maan yksityistämiseen kuvernöörin omiin nimiin. Valtansa pönkittämiseksi kuvernööri Attalla on nk. erikoisryhmä, joka on erikoistunut tappamaan kuvernöörin vastustajia.

Suomi ja erityisesti sitä johtava hallitus ovat siis alitaneet maamme sotavoimat tämän tyyppisen, ”laillisen” esivallan puolustamiseen. Kaiken muun lisäksi joudumme maksamaan tästä, ei erityisen ansiokkaasta toiminnasta, vuosittain 23 miljoonaa euroa veronmaksajien rahoja. Se on kymmenen kertaa enemmän kuin kansanedustajien paljon parjattu suunnitelma nostaa palkkojaan.

Huhtikuun eduskuntavaalien tärkeitä kysymyksiä tulee olemaan nimenomaan suhtautuminen Suomen osallistamiseen USA:n rinnalla Afganistanin sotaan. Jo nyt ovat monet muut länsimaat ryhtyneet vakavissaan pohtimaan vetäytymistä Afganistanista. Milloin on Suomen vuoro? Ei ainakaan Stubbin toimiessa ulkoministerinä...

Ei ydinvoimalle, kyllä kestäväälle kehitykselle

Asia, johon ei tällaisessa kirjassa voi olla ottamatta kantaa, on ympäristö. Erityiskysymyksenä nousee välttämättä esille ydinvoima, jota puolueeni Vasemmistoliitto, kuten minäkin, vastustaa. Kommentoin asiaa Satakunnan Viikossa seuraavasti maaliskuussa 2010:

Suomessa keskustellaan parhaillaan kiivaasti lisäydinvoiman rakentamisesta. Perusteluna käytetään lähinnä sitä, että Suomen teollisuus tarvitsee halpaa energiaa pärjätäkseen kansainvälisessä kilpailussa. Kuitenkin jo nyt suomalainen teollisuus saa Euroopan edullisinta sähköä, eikä kotitalouksillakaan ole vertailun perusteella liiemmästi valittamista.

Lisäydinvoiman rakentamisessa ei työllisyys loista kovin kirkkaana perusteluna. Kun Olkiluoto 3:n rakennustyömaalla alle kolmasosa työntekijöistä on suomalaisia ja samaan aikaan rakennustyöntekijöitä ovat pitkätkä rit vit työttöminä, ei kovin hyvin mene.

Ydinvoiman rakentamisen perustelu ympäristönäkökulmasta on vähintäänkin ontuvaa. Hommahan toimii kyllä loistavasti, mutta vain niin kauan kunnes jotain tapahtuu. Olemmeko tosiaankin valmiita ottamaan tällaisia riskejä tulevien sukupolvien puolesta? Uraanin louhinta puolestaan aiheuttaa merkittäviä ympäristötuhoja. Toisaalta sitähän meidän ei tarvitse miettiä, vai? Ja valtava lisäenergian määrä ei kannusta kehittämään vähemmän

energiaa kuluttavia tuotantotapoja, eikä supistamaan jo nyt maapallon luonnonvaroille ylivoimaiseksi käyvää kulutusta.

Vaihtoehtokin on olemassa. Toteutetaan energiantuotanto hajautetun mallin mukaisesti. Perustetaan hake- ja tuulivoimaloita, käytetään aurinko- ja maalämpöenergiaa mahdollisimman paljon, panostetaan energiansäästöön eristämällä rakennukset mahdollisimman hyvin ja niin edelleen. Kaikki tämä loisi työpaikkoja tasaisesti eri puolille maata, jolloin suomalaisen työvoiman käyttö olisi huomattavasti laajempaa kuin ydinvoimalatyömaalla.

Ennen kaikkea olisi kuitenkin opittava uudenlaista ajattelua. Meidän ei ole mikään pakko kuluttaa rahojamme ostaaksemme kaikenlaista tilpehööriä, joka joko kestää vain pari käyttökertaa taikka jätetään kaapin nurkkaan ilman, että koskaan edes käyttäisimme sitä.

AKI NUMMELIN:

Maailma ja Suomi ovat isojen muutosten kohteena. Uusliberalistinen tai oikeammin uusoikeistolainen politiikka tunkevat läpi joka puolelta. Ihmisten väliin solidaarisuuteen ja yhteisöllisyyteen pohjautuva vasemmistolainen politiikka on joutunut antamaan periksi taloudellisia voittoja tavoittelevalle, "minä itse ensiksi" -tyyppiselle politiikalle.

Toisenkinlainen suunta on mahdollinen. Se edellyttää kuitenkin vaihtoehdoisen keskustelun käymistä niin lehtien palstoilla kuin myös turuilla ja toreilla, kansalaisten parissa.

Olen koonnut tähän kirjaan joukon kirjoituksiani ja puheitani vuodesta 2007 lähtien. Kirjan tarkoituksena on nostaa esille teemoja ja näkemyksiä, jotka eivät ole olleet riittävästi esillä julkisessa keskustelussa.

Näiden teemojen voimin käyn kamppailemaan eduskuntapaikasta vuoden 2011 vaaleissa. Mikäli äänestäjien valinta osuu kohdalleni, ryhdyn ajamaan näitä asioita käytäntöön.